

Index Rerum.

Utrum Abbates, & alii Religiosi habeant ex privilegio altaria consecrare. q. 3. n. 10. 11. 12. p. 178.

Sub peccato mortali celebrandum est in altari consecrato, & saltem portatile debet esse integrum. q. 4. n. 15. 16. 17. ibid.

An in altari necessario ponendæ sint reliquiæ. q. 5. n. 17. 18. p. 188.

Cadavera non sunt ponenda sub altari, & cum Episcopus celebrat, alius eo die in eo non celebret. q. 6. n. 24. 25. 26. p. 189.

In quibus locis valeant erigi altaria. quæst. 7. à n. 28. usque 32. p. 190.

An Religiosi nunc post Concilium Tridentinum possint ex urgenti necessitate celebrare privatis in domibus. q. 8. à num. 33. p. 191. & seqq.

Quot modis altare consecratam suam amittat consecrationem. q. 13. n. 60. 61. 62. 63. p. 195.

Altare privilegiatum.

Quod sit altare privilegiatum, & quam utilissima sit ejus indulgentia animabus, plusquam alia, & etiam Bulla defuncto- rum. q. 8. n. 40. 41. 42. 43. p. 192.

An Sacerdos ad lucranda indulgentiam debeat esse in gratia. quæst. 9. num. 44. 45. p. 192. 193.

Altare privilegiatum concessum uni Ecclesiæ Regularium per communicationem, non potest altera Religio illi uti. q. 10. n. 48. 49. 50. p. 193.

An Missa celebranda in altari privilegiato pro anima Purgatorii dicenda sit de requiem. q. 11. n. 51. 52. 53. 54. p. 194.

An altaria privilegiata sint revocata per Paulum V. vel per annum Jubilæi, ac Bullam Cruciatam. q. 12. n. 56. 57. ibid.

D. Ambrosius.

Expresse docet, quod tale fuit corpus Virginis quale corpus Adæ ante peccatum. O. 4. q. 16 n. 115. p. 530.

Amos Prophetæ.

Unus ex duodecim Prophetis minoribus. O. 1. R. q. 23. n. 413. p. 62.

Andreas Apostolus.

Clara voce testificat Conceptionem Virginis de quo testimonio multa magna faciunt Auctores. O. 4. q. 10. n. 64. p. 523.

Angeli.

Materiam ministrarunt in formatione corporis Virginis. O. 4. q. 2. n. 7. 8. p. 508.

Angeli evolarunt ad custodiendam Virginem ab omni peccato. O. 4. q. 3. n. 16. p. 510.

Anna Mater Deiparæ Virginis.

Anna & Ioachimus conveniunt ad Deiparæ Conceptionem, non ex carnali concupiscentia, sed ex Dei mandato. O. 4. q. 2. n. 7. 8. p. 508.

Ab Anna & Ioachimo tanquam ab oratione, & contemplatione progignitur Virgo Maria. n. 9. ibid.

Anna & Ioachimus dant mundo gratum munus ad offerendum Deo pro tantis beneficiis acceptis. n. 10. p. 509.

Anna & Ioachimus à Christo nomen habent. n. 11. ibid.

Annus.

Quid significatur per annum denotatum in genitivo, vel in ablativo cum præpositione, in,
Sylveira Opuscula.

vel in accusativo cum præpositione *ad*, vel *per*. O. 2. R. 9. q. 1. n. 1. 2. 3. 4. p. 196.

Quomodo intelligendus annus, quando lex utitur præpositione, ante, vel post. q. 2. n. 5. 6. ibid.

Quomodo annus in materia odiosa, vel favorabili explicandus. q. 3. n. 7. 8. 9. p. 197.

Quomodo computandus sit annus bissextus juxta Kalendarium Gregorii XII. n. 9. 10. 11. ibid.

An Annus possit dici completus, quando defunt pauci dies. q. 5. n. 12. 13. ibid.

Quodnam tempus dicatur modicum longum, antiquum, immemorabile. q. 6. n. 14. 15. 16. p. 198.

D. Anselmus.

Multis in locis docet puram, & immaculatam Conceptionem. O. 4. q. 16. n. 114. p. 530.

Apocalypsis.

De fide est Apocalypsim Ioannis Apostoli esse librum Canonicum. O. 1. R. 5. q. 20. n. 771. p. 118.

Dicitur liber Apocalypsis, id est, visionis re- tento nomine Græco. n. 772. ibid.

Majestas Apocalypsis consideranda ex qua- tuor personis, quæ in eo introducuntur. n. 773. ibid.

Magna illius dignitas, quia de rebus futuris agit. n. 774. ibid.

Utilitas Apocalypsis omnibus presentibus, & futuris. n. 775. 776. 777. ibid.

Liber Apocalypseos valde ordinate procedit. n. 778. 779. 780. p. 129.

Ponitur in ultimo loco Novi Testamenti, non quia ultimo loco scriptus sit. n. 782. ibid.

Ponitur ultimo loco, quia de ultimis tempo- ribus agit. n. 783. ibid.

Apostata.

De Etymologia nominis Apostata. O. 2. R. 10. q. 1. n. 1. p. 198.

Triplex, vel quadruplex est Apostasia. num. 2. ibid.

Quid requiratur ut Religiosus dicatur Apo- stata, vel fugitivus. quæst. 2. num. 7. 8. 9. 10. p. 199.

Quæ mortis requiratur post exitum à Conven- tu, & habitu dimisso ad excommunicatio- nem, ac ad Apostasiam incurrendam. q. 3. n. 12. 13. 14. p. 200.

An sit Apostata, qui sciens suam professionem esse validam, eam reclamatur, ut à Conventu exeat. n. 15. ibid.

An sit Apostata Religiosus transiens absque debita superioris licentia ad aliam Reli- gionem strictiorem. quæst. 5. num. 16. 17. 18. ibid.

An Episcopus regularis renuntians Episco- patum, vel si ab eo deponitur, si non redeat ad Monasterium, sit Apostata. q. 6. n. 22. 23. 24. p. 201.

Utrum Religiosus fugiens à carcere, in quo detinebatur ex mandato superioris, sit Apo- stata, vel fugitivus. q. 7. à num. 25. usque 29 p. 202.

Utrum Religiosus damnatus ad triremes possit ab eis fugere. q. 8. n. 30. 31. ibid.

Utrum Religiosus, valde vexatus à suo Præ- lato, absque illius licentia, & sine peccato possit ad superiorem confugere. q. 9. n. 32. 33. p. 203

Index Rerum.

- Quales pœnas incurrat fugitivus, sive cum habitu, sive sine illo fugiens. q. 10. n. 36. 37. 38. *ibid.*
- Explicantur casus, in quibus secundum jus fugitivi excommunicantur. q. 11. n. 38. usque ad 41. p. 204.
- An excommunicati, qui per annum persistunt in excommunicatione, habendi sint sicut Apostata. q. 12. n. 42. 43. 44. *ibid.*
- An Apostata sint irregulares. q. 13. n. 47. 48. 49. p. 205.
- Explicantur aliæ pœnæ in quibus incidunt Apostata. q. 14. n. 50. 51. 52. 53. *ibid.*
- An Religiosus Apostata gaudeat privilegio canonis, fori, & immunitatis Ecclesiasticæ. q. 15. n. 56. 57. 58. p. 206.
- An Religiosus Apostata gaudeat privilegiis ac indulgentiis suæ Religionis. quæst. 16. n. 60. 61. p. 20.
- Bona Apostatarum ad quem pertineant. q. 17. à n. 62. usque ad 66. *ibid.*
- Quis valeat Apostatas, & fugitivos à censuris absolovere, & cum eis in irregularitate dispensare. q. 18. n. 67. 68. 69. 70. *ibid.*
- Utrum Religiosus Apostata, vel fugitivus postquam bonam opinionem recuperaverit, possit eligi ad prælaturam ordinis. q. 19. n. 71. 72. p. 208.
- An Prælati Regulares teneantur perquirere Religiosos Apostatas, & fugitivos, eosque ad Religionem reducere. q. 20. n. 73. 74. 76. *ibid.*
- An Religiosi Apostata, & fugitivi debeant puniri ab Inquisitoribus. q. 21. num. 78. 79. p. 209.
- Recipientes, auxiliantes, favorem, aut consilium dantes Apostatis, & fugitivis, ipso facto incidunt in excommunicationem Papæ reservatam. q. 22. n. 80. 81. 82. *ibid.*
- Appellatio.*
- Quid sit appellatio, & quotuplex. O. 2. R. 11. q. 1. n. 1. 2. 3. p. 210.
- Explicantur quinque, quæ sunt necessaria ad appellationem. quæst. 2. à n. 7. usque 56. p. 211.
- In omni appellatione petendi sunt Apostoli. q. 3. n. 17. 18. 19. p. 312.
- An appellatio licita sit regularibus. q. 4. à n. 20. usque 27. p. 212. 213.
- Ad quæ tribunalia, ac iudices liceat Regularibus appellare, ac recurrere. q. 5. à num. 28. usque 34. p. 213. 214.
- De reitivis, ac appellationibus ad Iudices Coronæ, ut vulgo dicitur, an liceant. quæst. 6. n. 35. 36. 37. 38. p. 215.
- An subditus gravatus teneatur appellare ad superiorem, & an superior teneatur accipere. q. 7. n. 39. 40. *ibid.*
- Quosnam effectus producat appellatio. q. 8. n. 41. 42. 43. 44. p. 214. 215.
- An appellatio suspendat sententiã excommunicationis, suspensionis & interdicti. q. 9. n. 45. 46. 47. p. 216.
- Explicatur appellatio frivola. q. 10. n. 49. 50. 51. p. 217.
- Apostoli.*
- Sacratissimi Apostoli in supremo sanctitatis vertice Sanctissima Maria Virgine excepta. O. 3. R. 4. quæst. 5. num. 33. 34. p. 478.
- Apostoli Christi virtutes imitabantur. n. 35. *ibid.*
- Apostoli in summa paupertate, obedientia & castitate vivebant. n. 36. 37. *ibid.*
- Apostoli fecerunt votum paupertatis obedientiæ, ac castitatis. n. 38. p. 479.
- Ex eorum factis, adiunctis locis Scripturæ colliguntur hæc eorum vota. n. 39. *ibid.*
- Apostoli ob suam sublimem sanctitatem bene sciebant, excellentius esse opus cum voto, quam sine illo. n. 40. 41. *ibid.*
- In quodam suo Concilio decreverunt Virginem Mariam Immaculatam in sua Conceptione. O. 4. q. 10. n. 61. p. 522.
- Celebrant Apostoli funeralia B. Virginis per tres dies, decantantes multas ejus laudes, inter quas celebrant ejus immaculatam Conceptionem. n. 62. 63. *ibid.*
- Multi ex Apostolis, tã in suis Liturgiis quam voce laudes puritatis immaculatæ Conceptionis celebrant. n. 65. 66. p. 523.
- Aquila.*
- Fuit Apostata, & ut talis Bibliam ex Hebræo in Græcum transtulit non tamen bono animo, sed multa perveritate. O. 1. R. 4. q. 3. n. 471. p. 71.
- Argumentum.*
- Mariæ Virginis conceptio armata contra argumentorum tela. O. 4. q. 19. n. 151. p. 535.
- Argumenta & contradictiones sæpè sunt in forti auxilium, ac subsidium veritatis. q. 21. n. 165. p. 536.
- Virginis Mariæ Conceptio quantæ magis impugnatur, tanto magis fulget, & resplendendum. 166. p. 537.
- Ponuntur & solvuntur argumenta, quæ fiunt ab adversariis contra immaculatam Conceptionem. n. 167. & seqq. p. 537.
- Arma.*
- Quinam sint Religiosi, quibus prohibentur arma tenere, intercepta Monasterii. O. 3. R. 12. n. 1. 2. 3. p. 217.
- Quid dicendum sit de Regularibus in statu Mediolanensi. q. 2. n. 5. 6. 7. p. 218.
- Utrum Iudex secularis, ejusve ministri possint inventum regularem cum armis prohibitis, ab eis eum spoliarè. q. 3. n. 7. usque 11. p. 219.
- An urgente necessitate, Ecclesiasticus etiam Regularis possit uti armis etiam prohibitis. q. 4. n. 12. 13. *ibid.*
- S. Augustinus.*
- Pulcherrimis, ac elegantissimis verbis nobis declarat puram, & immaculatam Deiparæ Conceptionem. O. 4. q. 16. n. 108. p. 529.
- Axiomata.*
- In Religione non servantur apices juris, sed solum quæ sunt de substantia juris. O. 2. R. 13. quæst. 1. num. 2. 3. & R. 50. quæst. 3. p. 220.
- Ex quibus argumentum sumendum, ac formandum in jure. quæst. 2. à num. 5. usque 11. *ibid.*
- Ex quibus præsumptiones efformandæ. q. 3. à n. 12. usque 18. q. 221.
- Quomodo in dubio sit resoluendum. quæst. 4. n. 19. 20. 21. p. 221. 222.
- In dispositione rerum, quomodo agendum sit. q. 5. n. 22. 23. 24. 25. p. 222.

Index Rerum.

B.

Bannitus.

- Q**uid, & quotuplex sit bannitus. O. 3. R. 14. q. 1. n. 1. 2. p. 223.
Unicuique licet bannitum, seu proscriptum, occidere quibusdam conditionibus. q. 2. n. 3. usque 8. ibid.
An liceat occidere bannitum extra territorium mandantis. q. 4. n. 12. 13. 14. p. 224.
An liceat proponere præmium pro occidente bannitum. q. 5. n. 17. ibid.
An bannitus iustè damnatus ad mortem occidere possit suum aggressorem. q. 6. n. 18. 19. 20. p. 225.
An retinere bannitos, seu decoctores prohibitum sit Regularibus. q. 7. num. 21. 22. 23. ibid.
De Constitutione Sixti V. in Regno Neapolitano. q. 8. n. 24. 25. 26. 27. p. 226.

Beatificatio.

- Quid sit beatificatio & ad quem spectet. O. 2. R. 15. q. 1. n. 1. 2. 3. p. 226.
Quæ differentia sint inter canonizationem, & beatificationem. q. 2. à num. 5. usque 10. p. 227.
An de fide sit Summum Pontificem non posse errare circa beatificationem Sanctorum. q. 3. à n. 12. usque 19. p. 228.
Quanta circutudine tenendum sit Pontificem non posse errare in beatificatione Sanctorum & quali censura affirmans afficiendus sit. q. 4. à n. 20. usque 26. p. 229.
Quæ requirantur ad beatificationem. quæst. 5. à n. 27. usque 37. p. 230. 231.
Quibus datur Officium recitare & Missam celebrare de servò Dei beatificato. quæst. 6. à n. 39. usque 47. p. 232.
Supposito quod aliquibus, conceditur licentia recitandi Officium, ac celebrandi Missam de aliquo beato, an possint licitè omnes alii utri tali concessione. q. 7. à n. 48. usque 56. p. 233.
Explicantur alii cultus, qui possunt deferri, viro beatificato. quæst. 8. à n. 51. usque 60. p. 234.

Baruch.

- Liber Baruch cum epistola Ieremix, capite 6. de fide est; quod sit Canonicus. O. 1. R. 3. q. 22. n. 405. p. 61.
Baruch fuit Vir nobilis ex nobilissima familia. n. 408. p. 62.
Baruch Auctor est sui libri juxta communem sententiam Patrum. n. 409. ibid.

D. Basilius.

- Docet putam Conceptionem, ex puritate carnis quæ unienda erat unigenito filio Dei. O. 4. q. 15. nu. 106. p. 529.

Bellum.

- Quid, & quotuplex sit bellum, nominis Etymologia, & quas condiciones requirit. O. 2. R. 16. q. 1. n. 1. usque 5. p. 235.
Utrum possit dari bellum ex utraque parte justum. q. 2. n. 6. ibid.
Prælati Ecclesiastici supremi licitè possunt indicere bellum. q. 3. à num. 7. usque 11. p. 236.
Utrum Ecclesiastici possint bellum iustū su-

dere ad illudque consilium dare. quæst. 4. n. 12. 13. 14. ibid.

Utrum Ecclesiastici, possint assistere in bello, in eoque pugnare. q. 5. num. 15. usque 19. p. 237.

Utrum liceat Ecclesiasticis pugnare in bello iusto, sive defensivo, sive offensivo. quæst. 6. n. 20. 21. 22. ibid.

Explicantur, & proponuntur aliqui casus, in quibus Ecclesiastici in bello iusto mutilantes, ac occidentes non incurrunt, irregularitatem. quæst. 7. à num. 23. usque 27. p. 238.

An Religiosi occidentes, & mutilantes in bello, iniusto purato iusto, incidant in irregularitatem? q. 8. n. 27. 19. p. 238.

Referuntur aliqui casus, in quibus milites in bello iniusto excusantur ab irregularitate. q. 9. num. 30. 32. 33. p. 239.

An milites pugnantes in bello iniusto, securo uno homicidio fiant omnes irregulares sicut etiam qui sarcinas custodiunt. q. 10. à n. 34. usque 39. p. 239. 240.

An liceat Ecclesiasticis expoliare adversarios, & etiam ipsi Ecclesiastici rebus ipsis Ecclesiasticis possint expoliari ab adversariis. q. 11. à n. 40. usque 44. p. 240.

An Prælati Regulares possint dispensare in huiusmodi irregularitate orta ex bello. q. 12. n. 45. 46. p. 241.

Quid dicendum de militantibus in bello iniusto. q. 13. n. 47. ibid.

Beltramus.

S. Ludovicus Beltramus ex illustrissima familia Prædicatorum illustrissimum dat testimonium de Conceptione. O. 4. quæst. 21. n. 167. p. 537.

Benedictio, seu Benedicere.

Quid, & quotuplex, sit benedictio. O. 2. R. 17. q. 1. n. 1. 2. 3. 4. p. 241.

Rectè, ac sanctè in Ecclesia fiunt benedictiones ad effectus supernaturales efficiendos, ac significandos. q. 2. n. 5. 6. 7. p. 242.

Quisnam potest benedictionem impendere publicè, ac solemniter. q. 3. à n. 8. usque 13. ibid.

Quenam res Ecclesiasticæ sint, quas Prælati Regulares valeant benedicere. q. 4. à n. 15. usque 20. p. 243.

D. Bernardus.

Variis in locis docet Deiparam fuisse liberam à peccato originali. O. 4. q. 16. num. 116 p. 530.

S. Bernardinus.

In variis locis asseruit Deiparam fuisse præservatam à peccato originali. O. 4. q. 16. n. 122. p. 531.

Biblia.

Cur S. Scriptura dicitur Biblia. O. 1. R. 1. q. 1. n. 2. p. 12.

Bigamia.

Quid, & quotuplex sit bigamia, & an Prælati Regulares possint dispensare in ipsa. O. 2. R. 17. quæst. unica, num. 1. usque 14. p. 244.

D. Bonaventura.

Esti in libris sententiarum videatur docuisse contrariam sententiam, tamen senex expressè nostram firmat sententiam de Conceptione. O. 4. q. 16. n. 125. p. 531.

Index Rerum.

- S. Brigitta.*
- Ei facta est revelatio de pura & immaculata Conceptione Virginis, quæ ponitur in limine opusculi 4.
- Aliæ revelationes ei factæ de puræ & immaculata Conceptione. O. 4. q. 1. n. 1. p. 507.
- S. Brigitta canonizata est à Romano Pontifice. n. 4. p. 508.
- Revelationes S. Brigittæ magno examine præmissis sunt approbatæ per multos Romanos Pontifices. nu. 6. ibid.
- Bulla Cœnæ.*
- An quando in jubilæis vel privilegiis conceditur facultas absolventi ab omnibus casibus Bullæ Cœnæ intelligatur hæresis occulta. O. 2. R. 19 q. 1. à n. 1. usque 7. p. 247.
- An privilegia sublata sint per Bullam Cœnæ. q. 2. à n. 8. usque 15. p. 248.
- Utrum Prælati regulares virtute suorum privilegiorum possint absolvere suos subditos ab hæresi occulta. q. 3. num. 18. 19. & 20. p. 249.
- Bulla Cruciatæ.*
- An regulares sine suorum Prælatorum licentia, possint eligere confessorem, qui virtute Bullæ Cruciatæ à peccatis, ac sensuris reservatis eos, valeat absolvere. O. 2. R. 20. à n. 1. usque 13. p. 250.
- An regulares saltem virtute Bullæ Cruciatæ possint absolvi à mortalibus non reservatis per confessores à suis Prælatis non designatos. q. 2. à n. 17. usque 22. p. 252.
- An liceat quotidiana in Ecclesia specialiter interdicitæ per Bullam Cruciatam mortuum sepelire. q. 3. à n. 23. usque 30. p. 253.

C

Cæcilianus.

- I**mpugnatur, ac rejicitur ex multis impugnans revelationes sanctæ Brigittæ. O. 4. q. 1. n. 34. p. 508.
- Canonizatio Sanctorum.*
- Quid sit Canonizatio Sanctorum, quantate illius circitudo, & ad quem spectet. O. 2. R. 21. q. 2. à n. 1. usque 5. p. 254.
- Ad quem in præsentis spectet Canonizatio Sanctorum. q. 2. à n. 6. usque 10. p. 255.
- Ex quibus desumantur probationes ad Canonizationem. à n. 11. usque 14. p. 256.
- An possit dari canonizatio alicujus absque miraculis, & agitur de sanctis martyribus. à n. 15. usque 19. p. 257.
- Qui cultus deferendus sanctis canonizatis. q. 5 n. 20. 21. 22. & 23. ibid.
- An de sanctis nec canonizatis, nec beatificatis sine speciali bulla faciendum sit officium. q. 6. n. 24. usque 28. p. 258.
- Cantica Canticorum.*
- Contra hæreticos statuitur librum esse Canonicum, & de fide. O. 1. R. 3. q. 18. n. 339. & 340. p. 52.
- Auctor hujus libri Salomon. n. 341. p. 53.
- Ponitur primum argumentum cum sua confirmatione, & soluitur. num. 342. & 343. ibid.
- Ponitur secundum argumentum, & soluitur. n. 344. & 345. ibid.
- Argumentum operis. n. 346. ibid.

- Valde ordinatè Salomon procedit in his tribus libris. n. 347. ibid.
- In proverbii docet incipientes, in Ecclesiaste proficientes, in Canticis perfectos. n. 348. ibid.
- De tempore, quo scripsit Salomon hoc opus. n. 349. p. 54.

Carmelita.

- Carmelitæ successionem hæreditariam tenent ab Elia, qui est illorum auctor, institutor, ac fundator, quod statuitur testimonio duodecim Summorum Pontificum. O. 3. R. 2. q. 1. n. 1. p. 439.
- Quod nihil majus in hac re excogitari potest. n. 2. 3. & 4. p. 440.
- Probatum idem assertum auctoritate sacre Congregationis Eminentissimorum Cardinalium. n. 4. ibid.
- Idem confirmatur ex quadam mirabili revelatione Beatissimæ Virginis Mariæ. num. 6. ibid.
- Idem corroboratur ex apparitione facta Ioanni Pontifici. q. 22. n. 7. ibid.
- Probatum, etiam ex continua & perpetua traditione, per multos sanctos canonizatos, & auctores antiquissimos. n. 8. ibid. q. 3. à n. 23. usque 38. p. 445. & 446.
- Stabilitur hæc veritas testimonio, ac auctoritate centum quinquaginta auctorum. O. 3. R. 1. q. 1. n. 13. 14. & 15. p. 442.
- Fundamenta adversariorum evidenter refelluntur per bullas authenticas, sex Summorum Pontificum, qui floruerunt ante annum millesimum. q. 2. n. 24. 25. & 26. p. 445.
- Carmelitæ in monte Carmelo, in honorem Beatissimæ Virginis, erexerunt oratorium. R. 2. q. 1. n. 9. p. 459.
- Eadem veritas stabilitur, dum Elias multoties habitu Carmelitano indutus apparet. n. 10. & 11. ibid.
- Carmelitæ edocti doctrina, ac exemplo sanctissimæ Virginis multum profecerunt. q. 3. n. 39. p. 464.
- Dei para multum patrocinator Carmelitas apud Ioannem XXII. eumque dicit suum sanctum, & devotum Carmeliticum Ordinem. ibid.
- Carmelitæ verè descendant ab Elia, non solum secundum aliquas abstinentias, & vitam Eremiticam, sed etiam secundum verum, ac proprium statum Religiosum, prout illo tempore dari poterat. O. 3. R. 2. q. 4. n. 40. 41. 42. 43. & 44. p. 465.
- Et hoc latè probatur Resolutione tertia per 19. quæstiones.
- Carmelitana Religio est una ex quatuor mendicantibus ex jure, prout in ipso est expressum, & in super hoc declararunt Pius V. Clemens VII. R. 2. q. 6. n. 64. p. 470.
- Si Religio Carmelitana est tam antiqua ab Elia, cur non tenet inter ceteras primum locum. Q. 6. n. 65. 66. 67. 68. p. 471.
- Religio Carmelitana usque ad præsens per quinque status habuit veram perseverantiam status Religiosi. R. 3. q. 19. à n. 159. usque 163. p. 503. & 504.
- Ab antiquissimo tempore in sua Ecclesia Romana, coram Summo Pontifice, ac Cardinalibus celebrabant festum Conceptionis. O. 4. q. 11. n. 68. p. 537.

Index Rerum.

- In monte Carmelo in venerationem Conceptionis Virginis Carmelitæ ædificaverunt oratorium. O.p.4.q.11.n.75.p.524.
 Vide *infra* verbū *Confirmatio, Elias, Vota, Carolus VI.*
- Rex Galliæ decrevit nullum sibi assumere confessarium, qui opinionem de immaculata Conceptione non sequeretur. O.p.4. q.19.n.147.p.534.
S. Cecilius.
- Martyr Discipulus sancti Iacobi majoris testatur in suo libro maximè examinato, & approbato Deiparam conceptam fuisse sine peccato originali. O. p.4.q.10.n.60.& 61.p.522.
Christus Dominus.
- Non fuit conveniens, quod Christus Dominus scriberet aliquem librum, hoc fecit per suos Apostolos, & Evangelistas. O.p.1. R.3.q.2.n.210.p.32.
- Christus aliquid scripsit, ut patet ex historia adulteræ. n.211.ibid.
- Scipit Epistolam ad Abagarum Regem, ad quem etiam, ut aliqui testantur misit effigiem vultus sui. n.212.ibid.
- Quare Christus ad majorem utilitatem fidelium noluit scribere Evangelium per seipsum, & ponitur ratio dubitandi. Op.1.R.5.q.3.n.599.p.91.
- Non fuit conveniens, quod Christus Dominus sua magnalia scriberet. n.600. ibid.
- Majestas principis postulat, ut sua magnalia non scribantur per seipsum, sed per suos ministros. n.601.602.& 603.ibid.
- In Canticis incipiuntur Christi magnalia à capite, in sponsa à pedibus. O.4.q.5.n.27.p.512.
- Summa puritas Mariæ à Christo incipit, & tota ad Christum refertur. O.4.q.8.n.46.p.518.
- Puritas immaculata Christi ex puritate Mariæ colligitur. n.47.ibid.
- Caro Christi, caro Virginis, & inde ipsa à peccato originali exempta. n.48.p.519.
- Cum Maria sit Christi mater nulla in ea potuit esse macula originalis. O.4.q.8.n.47.38.49.50.ibid.
- Christus non patitur esse in loco, in quo aliqua umbra peccati apparet. num.50.& 51. ibid.
- Puritas Virginis imitatur Christi puritatem. O.4.q.9.n.52.53.54. & 55.p.520.
- Puritas Mariæ dat odorem puritatis Christi. O.4.q.9.n.55.p.321.
D. Chrysostomus.
- Virginis Mariæ puritatem multis in locis dicit intemeratam, & penitus immaculatam. O.4.q.15.n.107.p.529.
Clausura Monialium.
- An Monialis possit exire à monasterio absque morbo contagioso, sed tantum qui mortalis judicatur, nisi exeat ad salutis remedium. O. 2.R.22.q.1.à.n.1. usque 13. p.259.
- An mulier adultera fugiens maritum, vel delinquens ad evitandos ministros justitiæ violet ingrediens clausuram. q.2. à n. 14. usque 22.p.261.
Conceptio.
- Hora in qua fuit Concepta Virgo Dei para-
- fuit aurea & felicissima. O.4.q.4.num.17.p.510.
- Fuit initium, & exordium omnium festivitatum. n.18.ibid.
- Fuit festivitas Angelorum, & hominum. n.19. ibid.
- Divina potentia, ac gratia fuit præservata à peccato originali, ac illius macula. O.4.q.5.n.23.24.25.& 26.& q.6.n.30.& seqq.p.513.
- In conceptione Virginis veluti prius fuit gratia, quam natura. O. 4. q. 5. n. 26.p.512. & q.9.n.53.p.520.
- Virginis magnalia à sua Conceptione habent exordium. O.4.q.5.n.27.p.512.
- Conceptio Deiparæ opus non potentiae ordinariæ, sed absolutæ Dei. n.28.ibid.
- Deipara in sua Conceptione fuit custodita à tota Trinitate. O. 4.q.6. n.31.32. p. 513.
- Deipara libera ab omni macula carnis & sanguinis. n.30.31.ibid.
- In Conceptione Deus præmunivit Deiparam ne læderetur à diabolo. n.33.p.514.
- Deipara in sua Conceptione egressa est à summo cælo. O.4.q.7.n.37.p.515.
- Deipara in sua Conceptione peccati tenebras dissipat, ac destruit. O.4.q.7.n.32.p.517.
- Puritas Deiparæ in sua Conceptione à puritate filii provenit. O.4.q.8.n.44.& seqq. ibid.
- Maria concepta absque humano pulvere. n.45.p.518.
- Deiparæ concipitur ut sit mater Christi, inde in illa nulla potuit esse umbra peccati. n.49.50.51.p.519.
- Puritas Conceptionis Deiparæ imitatur Conceptionem Christi. q.9.n.52.54.p.520.
- In Conceptione dat odorem puritatis filii sui. n.55.p.521.
- Sanctissimo Parenti Eliæ, revelata est purissima Conceptio Virginis. n.57.ibid.
- Ad intelligendum mysterium Conceptionis requiruntur dona Spiritus sancti. q. 14. n.91.p.527.
- Declaratur mysterium Conceptionis ut obmutescant aliqui. n.92. ibid.
- Mysterium Conceptionis comprobatur auctoritate Apostolorum Pontificum, & Conciliorum, Patrum, Theologorum, Academicarum, Regum ac Principum à quæstione 10. usque finem. p.522.
- Ponuntur & solvuntur argumenta contra puritatem Conceptionis Virginis. q.21. per totam.
- In mysterio Conceptionis abundantissimè extant omnia, quæ requiruntur ad fidei definitionem. quæstione 22. per totam.
- Conceptio atmata contra argumentorum jacula. q.19.n.152.p.535.
- Veritas Conceptionis comprobatur revelationibus ac miraculis: quæstione 19.n.153. 154.&c. ibid.
- Magnalia Conceptionis non intelliguntur vi naturali intellectus, sed dicente gratia. q.20. n.161.p.536.
- Conceptio Virg. Mariæ, quanto magis ventilatur, ac agitur, tanto magis dat sui splendorem ac nitorem. q.21.n.166.p.537.
- Conceptionis veritas rectè probatur ex antiquissimis illius festivitibus. q.11.n.68.69.70.&c.p.523.
- Ex festivitate Conceptionis triplex efformatur

Index Rerum.

- matur argumentum. num. 76. 77. & 78.
 P. 524
 Vide *infra paulatim.*
Concilia.
- Concilia generalia suo loquendi modo rectè demonstrant immaculatam Conceptionem Virginis. O. 4. q. 12. n. 79. p. 524
- Concilia in citatis locis loquuntur tam de peccato originali, quam actuali. num. 80. p. 525
- Concilium Basileense tempore decreti Conceptionis, jam non erat legitimum, sed acephalum. O. 4. q. 12. ad finem, ibid. *Confessarii Regularis approbatio.*
- Confessarii Regulares quamvis accipiant jurisdictionem à Papa, indigent approbatione Episcopi. O. 2. R. 23. q. 1. n. 1. 2. & 3. p. 262
- An Regulares sufficientes & idonei Episcopo præsentati, si absque justa causa non fuerint ab eo admissi, & approbati, licitè, & validè possint Confessiones audire. à n. 4. usque 12. p. 262. & 263
- An possit Episcopus approbare Regulares cum limitatione temporis, loci, personarum, virorum, nempe, & non mulierum vel è contra. à n. 13. usque 17. p. 264
- An interveniente justa causa, possit Episcopus limitare approbationem Regularis, quoad tempus, & loca, & agitur quamnam sit hæc causa justa. q. 4. à n. 19. usque 24. p. 265
- Utrum Episcopus possit simul, privare omnes Confessarios unius, vel plurium Conventuum à facultate audiendi Confessiones. q. 5. à n. 25. usque 31. p. 266
- An approbatio absolutè data ab Episcopo possit licitè absque causa ab eo revocari. q. 6. n. 3. 2. 3. 34. & 35. p. 267
- Utrum approbatio data Regularibus ad beneplacitum possit sine causa, revocari ab Episcopo. quæst. 7. num. 37. 38. 39. & 40. p. 268
- Vnde constare potest, quod Episcopus (quod absit) ex odio, & malevolentia erga Regulares eorum licentias revocet, vel cum limitatione temporis, loci, ac personarum concedat. q. 8. n. 40. 41. & 42. ibid.
- Utrum novus Episcopus, sine rationali causa possit approbationes datas Religiosis revocare, eosque ad examen vocare. q. 9. à n. 42. usque 50. p. 269
- An approbatus semel in una diœcesi habeatur ubique approbatus. q. 10. à n. 53. usque 59. p. 271
- Utrum possit Episcopus punire regularem, qui ab ipso approbatus cum limitatione temporis, vel personarum virtute bullæ, vel jubilæi audit Confessiones extra limites. q. 11. n. 60. 61. & 62. p. 272
- An simpliciter approbatus absolutè in uno Episcopatu possit, per bullam, vel jubilæum eligi quocumque alio loco, sicut, & idem, qui limitatè in uno loco est, approbatus. q. 12. à n. 63. usque 68. ibid.
- Utrum approbatus cum limitatione ex defectu ætatis, quoad viros, & non feminas vel pro uno oppido tantum sit ab aliis eligibilis per bullam. q. 13. n. 69. 70. & 71. p. 273
- An Confessarius, qui olim approbatus fuit ab ordinario, sed modo sine causa suspensus possit audire Confessiones, sicut ille qui limitato tempore est approbatus, illo transacto valeat per Bullam Cruciatæ eligi. q. 14. à n. 73. usque 77. ibid.
- An regularis approbatus ab Episcopo, sine approbatione sui prælari, imò cum illius prohibitione validè audiat Confessiones. q. 15. à n. 78. usque 84. p. 274
- In quibus casibus Episcopus Religiosos simpliciter, & absolutè approbatos, possit repellere, ac remove à Confessionibus audiendis. q. 16. à n. 86. usque 92. p. 275
- Ponitur constitutio sanctissimi Domini Clementis X. declarans privilegia Regularium quoad prædicationem Verbi, & Sacramenti pœnitentiæ. q. 16. n. 276
- An capitulum, Sede vacante possit revocare licentias Regularium. q. 17. num. 94. 95. & 96. p. 278
- Utrum Religiosus degens extra Conventum possit confiteri cum Sacerdote seculari, vel cum Religioso alterius Ordinis. q. 18. n. 97. 98. 99. 100. & 101. p. 279
Confirmatio.
- Religio Carmelitana primo potest teneri, ut approbata ex usu, ac permissione Apostolorum. O. 3. R. 2. q. 5. n. 47. p. 467
- Antiquitus Patriarcha, & Episcopi confirmabant Religiones, & ab eis fuit confirmata, ac approbata Religio Carmelitana. n. 51. & 52. ibid.
- Religio Carmelitana fuit approbata, & Confirmata per multos Summos Pontifices ante annum millesimum. ibid. num. 53. & 54. p. 468
- Religio Carmelitana Confirmata est à Concilio Lateranensi. n. 54. ibid.
- Religio Carmelitana Confirmata est ab Alexandro III. Honorio III. magno miraculo apparente sanctissima Virgine Maria. n. 55. ibid.
- Religio Carmelitana Confirmatur in Concilio Lugdunensi sub Gregorio X. à n. 56. usque 61. p. 469
- De cognitione Prophetica, Vide *Propheta.*
Conservatores.
- Quid intelligatur nomine Conservatoris, & à quo, & quibus datur. O. 2. R. 24. q. 1. à n. 1. usque 5. p. 280
- Quænam personæ eligendæ sint in Conservatores. q. 2. à n. 6. usque 12. p. 281
- De obligatione, ac potestate Conservatoris. q. 3. à n. 13. usque 18. p. 281. & 282.
Controversia.
 Vide *Argumentum.*
D. Cyprianus.
- Expresè testatur in B. Virgine extinctum fuisse incendium originale. O. 4. q. 15. n. 99. p. 528
D. Cyrillus.
- Alexandrinus noster expresè docet omnes homines excepto Christo, ac B. Virgine nasci cum peccato originali. O. 4. q. 15. n. 103. ibid.

Index Rerum.

D.

D. Damascenus.

PVram & Immaculatam Deiparam à peccato originali docet multis in locis. O. 4. q. 15. n. 135. p. 529.

Damianus.

Petrus Damianus Cardinalis expressè docet quod caro Virginis, quamvis fuisset assumpta ex Adamo, tamen maculas Adami non contraxit. O. 4. q. 16. n. 124. p. 31.

Daniel.

Vir Sanctus, ac Propheta, à quo scriptus est totus ejus liber. O. 1. R. 3. 4q. 22. n. 01. 402. 403. 404. p. 61.

David.

Vide infra *Psalms.*

Debitum.

Cum B. Paulus ait quod omnes peccaverunt in Adamo, quod omnes mortui sunt in Adamo, exponendus, ac explicandus secundum debitum. O. 4. q. 21. n. 171. p. 538.

Similiter & cū Patres docent omnes in Adamo peccare. de debito loquuntur, num. 172. p. 538.

Deus.

Deus supremus Scripturæ Auctor, quæ ab Scriptura dicuntur, ab ipso fieri dicuntur. O. 1. R. 3. q. 1. n. 194. 195. p. 30.

An Deus aliquid immediatè per seipsum scripserit. n. 196. usque 207. p. 31.

Declarationes Cardinalium, ac decisiones Rotæ
An declarationes Cardinalium habeant vim legis, & quid ad hoc requiratur. O. 2. R. 25. q. 1. à n. 1. usque 10. p. 282. 283.

Quam vim habeant decisiones Rotæ, ac etiam agitur de stylo Curie. q. 2. num. 12. 13. 14. p. 284.

Defunctus.

An aliquando defunctorum animæ veniant ad non viventes. Vide *mortuorum animæ.*

De Dispensationibus.

Utrum ad dispensandum in lege humana requiratur vera causa. O. 2. R. 26. q. 1. à n. 1. usque 7. p. 284.

Utrum dispensatio data à Superiore sine justa causa sit licita. q. 2. à n. 9. usque 12. p. 285.

Quale peccatum sit dispensare in lege humana sine causa. quæst. 3. à num. 14. usque 17. p. 286.

An Prælati peccet dispensando, quando de sufficientia dubitat. q. 4. n. 18. 19. ibid.

Quæ causa sit sufficiens ad justè dispensandum. q. 5. à n. 20. usque 24. p. 287.

An Prælati possit secum immediatè dispensare. q. 6. à n. 27. usque 35. p. 287. 288.

Utrum valeat dispensatio facta à Prælato inferiori, in lege Superioris causa non justa, quam bona fide existimabat justam. q. 7. à n. 37. usque 47. p. 289.

Utrum præcognitio causæ necessaria sit ad aliquid dispensandum. q. 8. à n. 4. usque 56. p. 290.

Utrum subditus petendo, procurando, acceptando, ac urendo dispensatione injusta peccet. q. 9. à n. 57. usque 65. p. 291. 292.

Potestas Ecclesiastica ad dispensandum.

De his, in quibus Summus Pontifex valet

dispensare. O. 2. R. 27. q. 1. à n. 1. usque 7. p. 292. 293.

De Etymologia nominis Archiepiscopi, Metropolitanis, Episcopi, ac de potestate Archiepiscopi dum visitat. q. 2. n. 8. 9. 10. p. 293. 294.

De potestate Episcopali, ad dispensandum in votis, ac juramentis, quibusdam exceptis. q. 3. à n. 11. usque 15. p. 294.

De potestate Episcopali, ad dispensandum, quoad irregularitates, & explicatur, quid sit occultum. q. 4. à n. 16. usque 26. p. 295.

Potestas Episcopalis ad dispensandum quoad ea, quæ pertinent ad matrimonium. quæst. 5. à n. 26. usque 31. p. 296.

De multis, aliis rebus esto superveniat dubium, in quibus Episcopus valeat dispensare. ibid. n. 34. p. 297.

Potestas Religiosa ad dispensandum.

Quanam vota suorum subditorum, possint Prælati Regulares dispensare. O. 2. R. 28. q. 1. à n. 1. usque 6. p. 298.

Potestas Prælatorum, quoad vota novitiorum. q. 2. à n. 7. usque 11. p. 299.

An Prælati Regularis possit irritare, seu dispensare votum Religiosi, creati Episcopi. q. 3. n. 12. 13. p. 300.

Prælati Regulares habent potestatem ad dispensandum in irregularitatibus, sicut & Episcopi. q. 4. n. 14. 15. 16. ibid.

Irregularitas ex defectu animæ, est triplex, an in aliqua possit Prælati Regularis dispensare. n. 17. 18. ibid.

Quid possint Prælati circa irregularitatem ex corporis defectu. q. 6. à n. 18. 19. 20. p. 301.

An illegitimi in Religione, sint habiles ad ordines, & an cum eis, possint Prælati dispensare ad dignitates. q. 7. à n. 21. usque 24. ibid.

An in foro conscientie Regulares, possint uti privilegiis antiquis ad ordines suscipiendos, ante ætatem designatam à Tridentino. q. 8. à n. 25. usque 30. p. 302.

Explicantur irregularitates ex defectu Sacramenti, id est bigamia, & ex defectu voluntatis, libertatis, ac bonorum temporalium. q. 9. n. 31. 32. 33. p. 303.

An Prælati Regulares valeant dispensare in irregularitate, ex homicidio voluntario, vel mutilatione. q. 10. à num. 34. usque 39. ibid.

Quis potest dispensare in irregularitate proveniente ex rebaptizatione. q. 11. n. 40. 41. 42. p. 304.

Per malam susceptionem, & administrationem Ordinis incurritur irregularitas, & quis in ea valeat dispensare. q. 12. n. 43. 44. 45. ibid.

An Episcopi, & Prælati Regulares, possint dispensare ab irregularitate ex hæresi occulta. q. 13. n. 45. 46. 47. p. 305.

Quid sit irregularitas ex infamia. q. 14. num. 49 usque 54. p. 305. 306.

Prælati in quocumque loco sit potest dispensare cum suo subdito, etiam à se absente. q. 15. n. 55. 56. p. 306.

An valeat dispensatio à superiori data, subdito ignorante, non petente, & etiam nolente. q. 16. n. 57. & 58. p. 306.

An Prælati non solum per tertium, sed etiam immédia

Index Rerum.

immediatè per semetipsum, possit secum dispensare. q. 17. n. 59. 60. p. 307.
An dispensatio negata, majori, possit concedi à minori, & an dispensatus ad majus, sit dispensatus ad minus. q. 18. à n. 60. usque 65. ibid.
Utrum dispensatio facta in solemnì visitatione non solum comprehendat professos; sed etiam novitios q. 19. à num. 66. usque 70. p. 308.
Explicantur potestates, quas habent Confessarij Regulares ad dispensandum cum secularibus.
De potestate concessa Confessariis regularibus ad dispensanda vota & juramenta. O. 2. R. 29. q. 1. à n. usque 7. p. 308.
An Confessarii regulares, possint dispensare in quinque votis Papæ reservatis quando ratione necessitatis, possunt Episcopi dispensare. q. 2. à num. 8. usque 12. p. 309. 310
An Episcopi & Confessarii Regulares, vel quilibet alius Confessarius, virtute Iubilæi, vel Bullæ Cruciatæ, possit commutare juramentum, vel vota cuncta. q. 3. à n. 13. usque 16. p. 310.
In quibus irregularitatibus secularium Confessarii Regulares, valent dispensare. q. 5. à n. 21. usque 28. p. 317.
Quam potestatem habent Confessarii Regulares ad dispensandum circa debitum conjugale. à n. 29. usque 34. p. 313.

Doctores.

Deipara præstat ducatum, ac viam Doctoribus, ac prædicatoribus, ad docendum, & intelligendum. O. 4. q. 5. n. 22. p. 511.
Deiparæ magnalia non ex litteris, ac argumentis, sed ex Dei gratia sunt intelligenda, & agnoscenda. O. 4. q. 6. n. 29. p. 513.
Doctores sunt postes, qui aperiunt ostium ad veram scientiam, ac intelligentiam. O. 4. q. 15. n. 96. p. 528.

S. Dominicus.

In suo libro contra Albanenses expressè docet puram, & immaculatam Virginis Conceptionem, ut constat ex gravibus auctoribus, etiam ex familia Dominicana illustrissima, cujus ipse fuit Auctor, & institutor. O. 4. q. 16. n. 117. p. 530.

E.

Ebr.

OB sui candorem typus & figura castitatis. O. 4. q. 6. n. 30. p. 513.
De notis, seu prerogativis Ecclesie Dei.
Ecclesia pura & sancta, sine macula & ruga. O. 4. q. 5. n. 23. p. 511.
Ecclesia cum habeat assistentiam Spiritus sancti semper vera & sancta docet. O. 4. q. 11. n. 76. 77. p. 524.
Ecclesia non simul omnia mysteria declarat, sed paulatim, prout occasio ac temporis opportunitas postulat. O. 4. q. 13. n. 81. 82. p. 525.
De notis, seu prerogativis Ecclesie Dei.
Ecclesia Christi valde excelsa, & sublimis in omnium oculis. O. 2. R. 30. q. 1. à num. 1. usque 8. p. 313.

Ecclesia Sancta Dei una est. quæst. 2. à nu. 9. usque 15. p. 315.
Ecclesia Dei dicitur Sancta. q. 3. num. 16. 17. p. 316.
Rectè Ecclesia Sancta dicitur Catholica. q. 4. n. 18. usque 27. p. 316. 317.
Optimo jure Ecclesia Sancta dicitur Apostolica. q. 5. à n. 28. usque 35. p. 317. 318.
Rectè, ac justissimè Ecclesia Sancta Dei dicitur Romana. q. 6. à n. 36. usque 44. p. 318.
De Ecclesia in particulari etiam violata.
Quid sit Ecclesia, & quomodo ædificanda, ac benedicenda, seu consecranda. O. 2. R. 31. q. 1. à n. 1. usque 5. p. 320.
In quibus casibus polluitur Ecclesia. q. 2. à n. 7. usque 18. p. 321.
Quanam partes sub nomine Ecclesie intelligantur, unde ipsa violata, vel involata intelligatur. q. 3. à n. 19. usque 25. p. 322.
Quæ notorietas, seu publicitas requiratur, ut ex illis casibus Ecclesia habeatur violata. q. 4. à n. 26. usque 29. p. 323.
Quomodo Ecclesia violata reconcilianda sit, sive sit consecrata, sive tantum benedicta. q. 5. à n. 31. usque 39. p. 324.
An si Sacerdos celebret in Ecclesia polluta, ipsa maneat reconciliata. q. 6. à num. 40. usque 43. p. 325.
De aliquibus privilegiis, quibus gaudent Ecclesie Regularium. q. 7. à n. 44. usque 56. ibid. & p. 426.

Ecclesiastici quoad elemosynas.

Quo jure teneatur Ecclesiasticus elemosynas facere. O. 2. R. 32. q. 1. à n. 1. usque 5. p. 327.
De quibus bonis teneatur Ecclesiasticus elemosynas facere. quæst. 2. à n. 6. usque 13. p. 328.
Præbendatus Ecclesiasticus qualem partem ex beneficio debeat sibi assumere ad sui sustentationem, & qualem teneatur in pauperes erogare. quæst. 3. à num. 14. usque 23. p. 329.
An Pensionarii, sicut & cæteri beneficiarii teneantur ad elemosynas. q. 4. à n. 21. usque 30. p. 331.
An beneficiati ex distributionibus teneantur ad elemosynas. q. 5. à num. 31. usque 34. ibid.
An Ecclesiasticus, ex superfluis sui beneficii, possit inthesaurare ad faciendum unum Hospitale, vel Collegium. q. 6. n. 35. 36. 37. p. 332.
An fructus Ecclesie expendendi sint cū pauperibus illius loci, an etiam possint expendi extra illos. q. 7. à num. 38. usque 44. p. 332. 333.
An Ecclesiastici si elemosynas debitas non præbeant non solum mortaliter peccent, sed etiam ad restitutionem teneantur. q. 8. à n. 45. usque 50. p. 333.
An Religiosus creatus Episcopus, absolvatur à voto paupertatis, ut prodigè largiens non teneatur ad restitutionem. quæst. 9. à n. 51. usque 55. p. 334.

Ecclesiastes.

Liber est Canonicus, ut de fide certum. O. 1. R. 3. q. 17. n. 332. p. 51.
Salomon ejus Auctor, & ex multiplici ratione dicitur Ecclesiastes. n. 333. ibid.
Prima

Index Rerum.

- Prima sententia affirmat, quod Salomon has sententias non dictaverit, sed tantum collegerit in uno libro. n. 334. p. 52.
- Altera, & vera sententia affirmat, quod Salomon utrumque fecerit. n. 33. ibid.
- Argumentum libri, elevare mentem à terrenis ad superna. n. 336. ibid.
- Quidam affirmant librum à Salomone compositum post lapsum. n. 337. ibid.
- Vera sententia est ante lapsum. n. 338. ibid.
- Ecclesiasticus.*
- De nomine libri, & auctoritate ejus Canonicâ. O. 1. R. 3. q. 22. n. 370. p. 56.
- Prologus, an sit Canonicus, & si aliqui dubitant, probabilior est sententia negativa. n. 371. 372. ibid.
- Multi dixerunt librum esse compositum à Salomone. à n. 373. p. 57.
- Compositus tamen est à Iesu Sirach. n. 374. 375. ibid.
- Nec obstat, quod à multis Patribus dicatur compositus à Salomone. n. 376. ibid.
- Compositus est liber lingua Hebraica. n. 377. ibid.
- Explicatur, quis esset iste Iesus Siracides.
- Sanctus Elias Magnus meritis.*
- Ejus elogium. O. 3. R. 1. q. 1. n. 1. p. 439.
- Degens in terra, vivebat veluti in cælo. n. 1. 2. 3. 4. p. 440.
- Ignis veneratur Eliam tanquam quid cæleste. n. 5. ibid.
- Impetrat pro toto mundo, & omnia restaurat ad imitationem Christi. ibid.
- Elto, quod non sit in statu merendi, inde magnum ejus meritum, ex summa illius charitate auspiciatur. n. 11. 12. 13. 14. p. 441. 442.
- Elias valdè mirabiliter laudatur. O. 3. R. 1. q. 2. n. 15. 16. p. 443.
- Valdè mirabilis fuit in sua puritate. ibid. q. 2. n. 17. ibid.
- Explicantur viginti quinque dona, seu prerogativa Eliæ. q. 2. per totam. ibid.
- Eliæ lingua clavis cæli facta est. n. 18. ibid.
- Elias elementis dominatur. ibid. n. 19. p. 444.
- Elias pane ac obsequio Angelico sublimatur. n. 20. 21. ibid.
- Elias inter homines primus mortuorum suscitator. n. 22. ibid.
- Elias videt in nubecula Immaculatam Virginis Conceptionem. ibid. n. 23. & latius q. 3. n. 64. 65. 66. 67. p. 452.
- Deus apparet Moysi post multam orationem, non sic veid Eliæ. R. 1. q. 2. num. 24. 25. p. 445.
- Elias maximè flagrabat zelo honoris Dei. ibid. n. 26. 27. 28. ibid.
- Summa Eliæ fortitudo, ad destruendos, ac perendos Reges, ac tyrannos. ibid. à num. 29. usque 30. p. 446.
- Elias altissima providentia, se preparat, & disponit, ad suum raptum. num. 35. 36. 37. ibid.
- Elias valdè singularis, ut faciat Prophetas, successores post se. n. 38. 39. 40. ibid.
- Elias Monachorum Princeps, Auctor, & institutor. n. 41. 42. p. 447.
- Elias magnifico curru fertur in cælum. à nu. 43. usque 47. p. 448.
- Elias, tanquam Apostolus missus, in summo Sylveira Opuscula.
- tempore iracundiæ, mitigabit iram Dei. n. 49. 50. 51. 52. p. 449.
- Charitas Eliæ etiam post mortem pro Ecclesiæ Dei patrocinio pugnat ad Christi imitationem. n. 53. 54. ibid.
- Magna sublimitas Eliæ, quod in mysterio Transfigurationis sit tanquam Consiliarius visus in maiestate. n. 56. 57. p. 450.
- Apparet Elias in Transfiguratione, tanquam trium votorum Auctor. n. 58. ibid.
- Elias in Cœnaculo cum cæteris Apostolis Sacram Eucharistiam è manibus Christi accepit. n. 60. de quo statim latius in quodam consulto.
- Eliat datus, est, ut munimen, & alimentum Ecclesiæ Catholicæ. n. 16. p. 451.
- Elias valdè sublimis in prædicatione, ac etiam, dum crucifixus moritur. num. 62. ibid.
- Elias habuit revelacionem de Sacrosancto mysterio Eucharistico. O. 3. R. 1. q. 3. n. 69. 70. 71. 72. p. 453.
- Elias multum illustratur divino numine ad sublimia, & alta cognoscebat mysteria. n. 72. ibid.
- Elias docebat, & prædicebat in monte Carmelo. ibid. n. 73. ibid.
- Elias juxta Sanctos Patres in multis exitit figura Christi Domini. n. 75. p. 454.
- Elias Propheta intelligebat mysteria, quæ suis dictis, & factis denotabantur. ibid. n. 78. 78. p. 455.
- Elias multis, & magnis elogiis celebratur in Scriptura. O. 3. R. 1. q. 4. n. 83. usque ad 88. p. 455. 456.
- Elias fundator, institutor, ac Auctor Carmelitanæ Religionis vide verbo *Carmelita*.
- Elias sæpè apparuit habitu Carmelitano indutus. O. 3. R. 2. quæst. 1. numero 10. p. 459.
- Elias summa obedientia fuit erga Deum. Ita ut ferè omnes actiones, ejus vitæ fuerint ex divino mandato. R. 3. q. 6. num. 42. 43. p. 479.
- Tanta fuit obedientia Eliæ, ut ferè tota ejus vita fuerit sub divino præcepto, ac dispositione. n. 44. p. 480.
- Elias valdè mirabilis in virginitate, inde illæsus, curru igneo fertur in cælum. n. 45. ibid.
- Elias primus inter homines virginitatem coluit. n. 46. p. 481.
- Elias valdè mirabilis in paupertate, in qua summa vivebat. n. 47. ibid.
- Ex Apostolo Paulo probatur summa paupertas Eliæ in vestitu, & cibo. n. 48. ibid.
- Ex factis probantur vota obedientiæ, paupertatis, & castitatis in Elia, quorum fuit Auctor prout poterant esse in illo tempore. q. 8 à n. 68. usque 73. p. 485.
- Eadem vota ex multis aliis probantur, & demonstrantur. quæst. 9. à num. 74. usque 82. p. 486.
- Stabilitur hæc veritas testimonio, ac auctoritate ferè centum quinquaginta Auctorum. n. 88. 89. p. 488.
- Agitur de epistola, quæ allata est ab Elia ad Ioram Regem. O. 2. A. 3. q. 1. à n. 1. usque 11. p. 335.
- Elias maximè à nobis venerandus, ac invocandus.

Index Rerum.

- mandus pro ejus patrocinio. O. 2. R. 3. q. 2. à n. 14. usque 17. p. 336
- Carmelita quolibet mense una die non impedita officio novem lectionum possunt recitare Officium de Sancto Elia, ut fit in Sicilia, ac aliis Provinciis. q. 3. à n. 18. usque 21. p. 337
- Circa revelationem factam Venerabili Mariæ de Jesu, ex Seraphica familia, qua vidit Sanctum Parentem Eliam, & Enoch, Sacram Eucharistiam in Cœnaculo suscipere de manibus Christi. q. 4. à 23. usque 30. p. 338
- Tota Eliæ vita veluti quodam miraculo, multisque miraculis sublimatur, ac condecoratur. O. 3. R. 3. q. 12. n. 113. p. 495
- Circa vota, & Monachatum Eliæ duplex decretum S. Inquisitionis. O. 3. R. 3. q. 1. p. 488
- Elias.*
- Patris Sanctissimus habuit revelationem de pura Conceptione Virginis. O. 4. q. 9. n. 57. p. 521
- Elias hanc revelationem docuit filios suos in cujus semper veneratione vixerunt. O. 4. q. 11. n. 75. p. 524
- Elisæus.*
- Mira obedientia & summa alacritate, vocatus ab Elia cum sequitur. O. 3. R. 3. q. 7. n. 49. p. 481
- Tanta obedientia sequitur Eliam, ut nec ultimum vale suis Parentibus dicat, sine Eliæ facultate. ibid. n. 50. ibid.
- Elisæus dimisit omnia sua, ut expeditior fiat ad sequendum Eliam. n. 51. p. 482
- Summa paupertas Elisæi demonstratur, qui relictis omnibus sequitur Eliam. n. 58. p. 483
- Elisæus ex affectu paupertatis omnia sua, in pauperes distribuit. n. 59. ibid.
- Tanta paupertate vivebat, ut mulieri viduæ pauperi subventurus ad miraculum recurrenit. n. 60. p. 483
- Tanta erat ejus paupertas, ut panes oblatos non apud se retineret, sed eos per populum mandat distribuere. n. 61. ibid.
- Elisæus ita castè vivebat, ut Virgo dicatur à Breviario Carmelitano. ibid. n. 65. p. 484
- Inde demonstratur, ejus puritas, quia ultimum vale dicit suis parentibus, non verò uxori, nec filiis, quia eis carebat. ibid. n. 66. ibid.
- Emanuel.*
- Portugallia Rex multis in locis, ædificavit Ecclesias sub titulo Conceptionis. O. 4. q. 18. n. 148. p. 334
- Episcopus.*
- An ex dispensatione Pontificis, possit Episcopus, consecrari ab uno solo Episcopo. O. 2. R. 35. q. 1. à n. 1. usque 14. p. 343
- Utrum Episcopi jure divino, & humano, possint leges condere in sua Diœcesi. q. 2. à n. 15. usque 35. p. 345. 346. 347
- Vide verbo *Dispensare.*
- Epistola Canonica.*
- Septem sunt Epistolæ Canonicae, seu Catholicae D. Jacobi, Petri, Joannis, ac Iudæ. O. 1. R. 5. q. 1. n. 108. p. 109
- Cur dicuntur Canonicae, seu Catholicae. ibid. à n. 710. usque 719. ibid.
- Quanta excellentia in eis resplendet. n. 716. 717. p. 110
- Esdras.*
- In genere sacerdotali multa, & varia opera scripsit, quæ referuntur. O. 1. R. 3. quæst. 10 n. 268. p. 41
- Primus, & secundus, qui etiam dicitur Nehemia sunt? Canonici, & diverso modo computantur, ab hæreticis, & Latinis. n. 270. 271. p. 42
- Tertius, & quartus liber quamvis, non sint Canonici, à Patribus citantur, tanquam boni, & magnæ auctoritatis. n. 273. 274. ibid.
- Esseni.*
- Esseni soboles Rechabitarum. O. 3. R. 3. q. 4. n. 28. p. 476
- De nominis Etymologia, & unde sic dicti, de eorum eximia, castitate, & obedientia, & paupertate. n. 25. 26. 27. p. 477
- In eis communis vita communisque modus vivendi. n. 28. ibid.
- De eorum oratione, refectorio, ac silentio. ibid. n. 28. ibid.
- De instructione novitiorum. n. 29. ibid.
- De eorum votis circa obedientiam, paupertatem, ac castitatem. n. 30. ibid.
- Esseni discipuli Elisæi, ac filiorum Prophetarum. n. 32. ibid.
- Esther.*
- Aliqui dixerunt librum Esther, non esse Canonicum secundum partem posteriorem, totus est Canonicus secundum omnes suas partes. O. 1. R. 3. q. 13. n. 294. 295. p. 45
- Liber scriptus est Hebraico caractere. numer. 297. ibid.
- Mardocheus, illius Auctor, & quo tempore. n. 298. 299. 300. p. 46
- Evangelium.*
- Quid significet. O. 1. R. 5. q. 2. n. 588. p. 89
- Etiã omnes libri Novi Testamenti possint dici Evangelia, peculiariter tamen quatuor sunt Evangelistæ. n. 589. ibid.
- Inter omnes libros Canonicos Evangelium habet magnam excellentiam. ibid. n. 590. 591. 592. p. 89. 90
- Evangelium in se unum, Evangelistæ quatuor miro ordine. ibid. n. 594. 595. 596. p. 90
- De Sacrosancto Eucharistico Sacramento.*
- Suprema, & alta vigilantia tabernaculum Sacrae Eucharistiae custodiendum est in Ecclesia. O. 2. R. 36. q. 1. à p. 348
- Sacra Eucharistia, ut supremum bonum totius Ecclesiae summo cultu, & reverentia, à nobis est veneranda. ibid.
- Audax, sacrilega, & maledicta temeritas, nihil reveretur. n. 2. ibid.
- Pro custodia Sacrae Eucharistiae, novus custodiae modus, requirendus. n. 3. ibid.
- In quinque locis distinctis Sacrae Scripturae Deus percipiebat Levitas, & Sacerdotes, custodire tabernaculum. n. 4. ibid.
- Talis custodia, ac vigilia, maximè recommendatur principibus, ac magnatibus. n. 4. p. 349
- Cur Deus tantam custodiam, ac vigiliam, requirebat in templo. n. 5. ibid.
- Quæ custodia est maximè adhibenda in hac nostra ætate. n. 7. ibid.
- Remedium, quod a parente opportunum. n. 8. ibid.
- An Regulares valeant exponere publicè absque Episcopi licentia, aliqui negarunt. O. 2. R. 36. q. 2. n. 9. p. 349
- Pars affirmativa communis vera, & certa. n. 10. ibid.

Index Rerum.

- Pro hac veritate magis corroboranda explicantur verba posita Summorum Pontificum. n. 11. p. 350
- Probat ex Gregorio Papa. n. 12. p. 350
- Nullum est fundamentum, ob quod requiratur licentia Episcopi. n. 13. ibid.
- Probat etiam Illustrissimorum Cardinalium declarationibus, usu, ac praxi Religionum. n. 14. ibid.
- Respondetur ad declarationes Cardinalium adductas in contrarium. n. 15. ibid.
- Solvitur Confirmatio adversariorum. n. 16. ib.
- Quare in Symbolo fidei de Eucharistico Sacramento, non fit expressa mentio. O. 2. R. 36. q. 3. p. 351
- Objecta hæreticorum. ibid. 17. ibid.
- Symbolum idem est ac signum, seu tessera, quo milites inter se cognoscuntur. n. 18. ibid.
- Apostoli composuerunt Symbolum, quo veri Christiani, à falsis cognoscerentur, ac dignoscerentur. n. 19. ibid.
- Hoc divinissimum Sacramentum potest considerari, ut sanctificat, ac ut est opus divinæ Omnipotentiae; ut sanctificat continetur sub illo articulo *remissionem peccatorum* n. 20. ibid.
- Ut verò est opus admirabile divinæ Omnipotentiae subintelligitur sub illo articulo *Deum Omnipotentem.* n. 21. ibid.
- Quotuplex est Symbolum, & explicatur. n. 22. ibid.
- An delinquens fugiens à Satellitibus, ad Sacerdotem portantem Sacram Eucharistiam, vel ad domum, in qua ipsa est pro communicando infirmum, gaudeat immunitate Ecclesiae. Prima sententia negat. O. 2. R. 36. q. 4. n. 24. p. 352
- Secunda, vera, & communis, ut mihi videtur, affirmat. n. 25. ibid.
- Ratio est, quia Ecclesiae immunitas principaliter desumitur ex præsentia divinissimi Sacramenti, ex qua locus redditur Sanctus, & venerandus. n. 26. ibid.
- Confugiens ad domum in qua est S. Eucharistia gaudet immunitate. n. 27. ibid.
- Reus taliter comprehensus à Satellitibus restitendus est Ecclesiae, & Satellites incidunt in censuras Bullæ Cœnæ. n. 28. ibid.
- Mulier, quædam in sacra Communionem ex ore suo posuit Sacram Particulam in linteo quodam: postea verò pœnitentia commota, detulit particulam suo Confessario, quid debuit ille facere. Graves dubitationes eum perurgebant. O. 2. R. 36. q. 5. à num. 30. 31. p. 353
- Confessarius, cum esset jejunos, Sacram Eucharistiam communicavit, & accepit ad evitanda multa inconvenientia, quæ insurgere poterant. n. 32. ibid.
- Imo postea res cum ageretur à Viris doctissimis, maximè factum Confessarii approbaverunt, imò & dixerunt, quod quamvis non esset jejunos adhuc poterat consumere particulam, quia reverentia debita Sacramento est de jure naturali; & quod accipiatur à jejuniis, est præceptum Ecclesiasticum, & idè ad devitandum irreverentiam Sacramenti, & alia incommoda, poterat consumere. n. 33. ibid.
- Sylveira Opuscula.*
- Panis vitæ in domo, qua instituitur, noluit Christus ut ibi esset mors. O. 4. q. 8. n. 50. p. 519
- Eucharistia non instituitur in pane fermentato, cum in eo esset umbra peccati. n. 51. ibid. *Ezechiel.*
- Vir Sanctus, & martyr, admirabilis, multis visionibus. O. 1. R. 3. q. 22. n. 399. p. 60
- Scriptit suum librum visionum, & alterum quem non habemus. ibid. n. 400. p. 61 *Excommunicatio.*
- Utrum Religiosi mendicantes teneantur, censuris, non expressis in jure, latis ab Ordinario, & notatur qui sint mendicantes. O. 2. R. 37. q. 1. n. 1. p. 353
- Quædam sententia affirmat. n. 2. ibid.
- Vera, & communis sententia negativa. à n. 3. usque 8. p. 354
- Probat etiam ex indulto Sixti IV. pro Carmelitis. n. 9. ibid.
- Ponuntur tres casus ex Concilio Tridentino, ex quo graviter confirmatur nostra resolutio. n. 10. 11. p. 355
- In aliis casibus, excommunicatio ex nulla. n. 13. ibid.
- Ponuntur etiam duo casus ex Gregorio XV. & Clemente X. à n. 14. usque 17. ibid.
- Solvuntur omnia argumenta contraria. à n. 18. usque 25. p. 356
- An Capitulum (Sede vacante) succedat Episcopo in his, quæ sunt de jure ordinario. ibid. q. 2. n. 26. p. 357
- Ea, quæ competunt Episcopo, ut Legato, ac jure extraordinario non transeunt ad Capitulum. à n. 28. usque 30. ibid.
- Capitulum in multis non succedit Episcopo. n. 31. 32. 33. p. 358
- Duo Ecclesiastici, se mutuo percusserunt in secreto unus ab altero petivit absolutionem, quæsitum est, an licitè, vel validè, pro quo primum inquirendum, quid sit occultum, seu secretum. O. 2. R. 37. q. 3. n. 39. 40. p. 359
- Rarissimè percussor Clerici, vitandus est ante sententiam judicis. n. 41. 42. ibid.
- Percutiens Religiosum initiatum primâ tonsurâ, vel alio ordine in duplicem censuram incidit. n. 43. ibid.
- Ad administrandum Sacramentum excepta Eucharistia, non est præmittenda Confessio. n. 45. p. 360
- Cum cautela explicata possum perere Confessionem, vel absolutionem à Clerico, licet agnoverim ipsum fuisse in peccato. n. 45. 46. ibid.
- Absolutio à censura potest dari extra Confessionem. n. 50. 51. 52. ibid.
- Sicut & dispensatio voti extra Confessionem potest dari. n. 53. ibid.
- Excommunicatus absolvens extra necessitatem peccat mortaliter, sed non incurrit irregularitatem. n. 54. 55. 56. p. 361 *Exodus.*
- Hebraicè dicitur, *hæc sunt omnia*, capite primo, numero primo: nam Hebraei numerant libros à primo verbo, Græcè verò dicitur *Exodus*, quia in eo refertur, egressus, seu exitus filiorum Israël de Ægypto. O. 1. R. 3. q. 4. n. 22. p. 35

Index Rerum.

F.

Ferdinandus.

Imperator Secundus, multas immunitates concessit Congregationi de Immaculata Conceptione. O.4.q.18.n.144.p.533.

Ferdinandus.

Imperator Tertius, fecit de Concilio Episcoporum, ut festum Conceptionis prævio ieiunio celebraretur. n.144.ibid.

Festivitas.

Conceptionis à tempore antiquissimo celebratur in Ecclesia Romana Carmelitarum. q.11.n.68.p.523.

D. Anselmus celebrat in Gallia. ibid. nu. 60. p.523.

Beda in suo Martyrologio de hac festivitate facit mentionem. n.70.ibid.

In Calendario D. Isidori ex mandato Concilij Quarti Tolerani habetur festum Conceptionis. n.78.p.524.

A tempore Prædicationis Iacobi Apostoli celebratur in Hispania festum Conceptionis. ibid.n.73.ibid.

Quod etiam probatur ex Liturgiis D. Iacobi Apostoli Minoris, ac D. Marci. n.74.ibid.

Fides.

Ad definiendum aliquid de fide quatuor considerantur. q.22.n.173.p.538.

Omnia quæ requiruntur ad fidei definitionem, abundantissime inveniuntur in Conceptione. q.22.n.174.175.176.p.538.539.

Figura, seu Figurata locutio.

Figuræ definitio ex Quintiliano explicata. O.1.R.2.q.5.n.185.p.29.

Deus loquitur nobiscum (more humano) per figuras. ibid.n.186.ibid.

Explicatur multis exemplis, figuras dari in Sacra Scriptura. n.187.188.ibid.

Figuræ, in Sacra Scriptura, aliquando fiunt per res imaginarias, aliquando per veras res. n.189.ibid.

Sensus litteralis in huiusmodi figuris, est id quod per eas significatur. n.190.191.p.30.

Quod etiam reperitur in figuris, quæ fiunt per veras res. n.192.ibid.

Filij Prophetarum.

Eorum eximia obedientia, maximè dignoscitur ex ipso nomine, quia tanta promptitudine obediebant suis Superioribus, ac filij tenentur obedire Parentibus. O.3.R.3.q.7.n.52.p.482.

Deinde maximè explicatur ex adoratione, quam habuerunt erga Eliseum, post raptum Eliæ. n.53.ibid.

Deinde hæc obedientia maximè declaratur, quia in iis, quæ erant necessaria ad vitam, tam ad alimentum, quam ad habitandum, nihil audebant facere, nisi petita & obtenta licentia ab Eliseo. n.54.55.56.ibid.

Paupertas filiorum Prophetarum ex multis ostenditur: nam cum non haberent, quid manducarent, unus egreditur in agrum, non proprium, sed communem omni populo, ad colligendas herbas, inter quas etiam fuerunt agrestes, & amaræ. n.62.p.483.

Deinde cum locus esset valdè angustus præ eorum multitudine, ipsi propriis manibus tendunt propè Iordanem, & colligunt ligna, ut

à primis fundamentis instruant habitacula. n.63.ibid.

Hæc eadem paupertas constat, quia cum unus caderet ligna, incautè ferrum cecidit in Iordanem, clamavit ad Eliseum, quia illum mutuo acceperat, ac proinde non habebat, unde posset solvere, & reddere. n.64.p.484

Filij Prophetarum vivebant in summa puritate, ac castitate, ut communiter docet S. Patres Hieron. Cyrill. & alij & collegialiter vivebant in desertis, ac proinde omnino separati à sæcularibus, & cum eis nullum habebant commercium. n.67.ibid.

G.

Gratia.

Maria semper tota creata est in gratia. O.4.q.5.n.25.p.512.

Magnitudinem gratiæ Virginis Mariæ solus Deus intelligit, & cognoscit. ibid.

Maria veluti prius ordinata est ad gratiam, quam ad substantiam. n.26.ibid.

Dona gratiæ in Deipara fuerunt ex potentia absoluta, & non & potentia ordinaria. n.28 ibid.

Deipara fuit simul creata cum gratia ad instar Angelorum, & nullum fuit instans in quo esset sine gratia. O.4.q.7.n.38.p.515

Mariæ omnibus gratiis abundat. n.39.42.p.516

Deipara in gratia refert similitudinem filij sui. n.43.p.517.

Deipara florida cum omni gratia. O.4.q.9.n.52.p.520.

Deipara ad gratiam Dei Imago, ac forma. n.56.p.521.

Deiparæ tanta gratia est, quanta possibilis est puræ creaturæ. q.5.n.27.p.512.

In lacte Mariano tota est dulcedo gratiæ. O.4.q.8.n.47.q.518.

Magnalia Deiparæ, non ratione; sed gratia solum possunt intelligi. O.4.q.20. n.161. p.536.

Gregorius XV.

Præcepit quod tam in sacrificio Missæ, quam in Officio divino, sive publicè, sive privatim celebrato non alio nomine, nisi tantum conceptione utatur. O.4.q.13.n.86 p.526

H.

Habacuc.

VNus ex duodecim Prophetis minoribus, de quo facit mentionem Martyrologium Romanum die 15. Ianuarij floruit anno mundi 3327. ante Christum natum. n.77.p.63.

Hebraicus textus.

Circa ejus auctoritatem, multa dicenda veniunt. O.1.R.4.q.2.n.454.p.69.

Textus Hebraicus, usque ad Christi tempora authenticus. n.455.ibid.

Textus Hebraicus usque ad tempora D. Hieronymi erat authenticus. n.456.ibid.

Post D. Hieron. prima sententia tenet, quod nullus textus Hebraicus datur purus, & incorruptus. n.457.458.p.70.

Opposita sententia est communis, & vera, & divina providentia multi Codices in primitiva Ecclesia, per viros Sanctissimos ducti sunt ad alias partes. n.460.ibid.

Alto

Index Rerum.

Alto Dei consilio ipsimet Judæi, sacros Codices secum asp̄eraverunt ad varias regiones. n.461. ibid.
 Probatur communis, & vera sententia magnis fundamentis. ibid. n.462.463.464. ibid.
 Solvuntur argumenta contraria. n.466. 467. 469. p.71
 Magna utilitas textus Hebraïci. n.469. ibid.
D. Hieronymus.
 De illustrissima Translatione D. Hieronymi, an in ea habuisset assistentiam Spiritus sancti vide *Translatio.*
 Docet Deiparam sine peccato originali, & semper in luce Dei gratiæ fuisse. O.4. q.16. n.19. p.510
Hiericuntina editio.
 Hæc editio dicitur Hiericuntina, quia Hiericunte in doliis quibusdam inventa est anno septimo Antonini Imperatoris, an.229. O.1.R.4. q.3. n.476. p.72
D. Hippolytus.
 Docet Christum adimplevisse præceptum honorandi Patrem, & Matrem. O.4. quæst. 15. n.100. p.528
Hora.
 In qua Sacratissima Virgo concepta est. aurea fuit & sælicissima. O.4. q.4. n.17.18. p.510

I

Jacobus Apostolus.

Etsi hæretici negant ejus epistolam esse Canonicam fides Catholica profitetur. O.1.R.5. q.16. n.719.720. p.110.111
 Duplex est Jacobus, unus Zebedæi, alter Alphæi, prima sententia pugnat pro Zebedæo. n.722. p.111.
 Secunda est vera pro Iacobo Alphæi. n.724. & seqq. ibid.
 Scripta ex Græco sermone, & post epistolam Pauli ad Romanos. n.731.732. p.112
 Liturgia, seu Missa D. Iacobi. n.733. ibid.
 Iacobus Major Ecclesiam in Granata ædificat sub titulo Conceptionis. O.4. q.10. n.65. p.523
 Minor sic dictus, in sua Liturgia celebrat immacularam Conceptionem Deiparæ. O.4. q.10. n.65. p.523
Devotus Idiota.
 Sapientissimus sic dictus ob suam humilitatem expressè affirmat, quod Beata Virgo nullum habuit peccatum originale. O.4. q.16. n.123. p.531
Jeremias.
 Præclarissimus Propheta in utero materno, sanctificatus, lapidatur, moritur ad annum mundi 3448. ante Christum natum 605. O.1.R.3. q.22. n.397. p.60
 Author sui libri, & aliorum, qui non extant. Threnos etiam composuit, de quibus infra verbo *Treni.* ibid. n.398. ibid.
Imagines.
 Imagines sacræ valde proficiuæ, ac utiles in Ecclesia Dei. O.2.R.42. q.4. n.32.33.34. p.401
Interdictum.
 Monasteria Religiosorum, interdicta Patochia, quæ sunt in ejus districtu, non astringuntur interdicto, nisi quâdo Cathedralis, vel matrix, seu Parochialis, una loci ob-

servat. O.2. R.39. quæst. unica, n.2. p.369
 Multa privilegia Religionum, ad non observandum interdictum. n.3.4.5. p.369.370
 Et maximè ad rem probatur ex Clementina. n.6.7. p.370
 Corroboratur, & stabilitur auctoritate multorum Auctorum. n.8. ibid.
 Ponitur, & solvitur argumentum contrarium. n.9.10. ibid.
 Concilium Tridentinum, nihil disponit contra nostram sententiam. num.13. 14.15.16. p.370.371
 Privilegia remuneratoria non derogantur per clausulas generales. n.15. p.371
 Secundo dic Concilium locutum fuisse de interdicto generali. n.17. ibid.
 Refertur sententia Patris Hinojosa cum multis privilegiis. n.20. p.372.
 In dubio de validitate privilegii, pro illa judicandum. n.24.25. ibid.
Ioannes Tertius.
 Portugalliæ Rex instituit Academiam Coimbricensem, & decrevit ut festus Conceptionis celebraretur ab ipsa Academia solemnè apparatu, ac comitatu totius universitatis. O.4. q.18. n.148. p.534
Ioannes Quartus.
 Deiparam Conceptionis suscepit in totius Regni patronam, suoque decreto constituit, ut nullus, in toto suo regno admitteretur ad aliquem gradum, ministerium, dignitatem, nisi prius factò juramento defendendi Conceptionem Virginis. ibid.
Ioannes Evangelista.
 Multis, & aliis in locis, de ejus laudibus egi. O.1.R.5. q.7. n.637. p.97.
 Ioannes non sustinet splendorem Transfigurationis, & supra se volat ad lucem Trinitatis. n.640.641. p.98
 Ioannes dicitur filius Virginis, moribus, & operibus. n.642. ibid.
 Plusquam martyr ad imitationem Virginis. n.643. ibid.
 Omnia Ioannis habent singularitatem, & excellentiam. n.644. p.99
 De occasione, idiomate, loco, ac tempore scribendi Evangelium. n.645.646. ibid.
Iob.
 Aliqui hæretici, non intelligentes tantam virtutem, dixerunt librum Iob non esse veram historiam, sed parabolam. O.1. R.3. q.14. n.302. p.46
 Lutherus, esse ait argumentum totius fabellæ, sed ostenditur, veritas historiæ, & liber est Canonicus de fide. n.303. ibid.
 Circa Auctorem, seu Scriptorem ipsius libri, magna est opinionum diversitas, sed quod fuit Moyse verior, & communior sententia. n.304.305. p.47
 Iob, & Moyse, ferè Contemporanei eodem sæculo. n.306. ibid.
 Aliqua ex primo capite, Moyse, non potuit scire, nisi ex Divina revelatione. n.307. ibid.
 Moyse scripsit, cum esset in terra Madian. n.308. ibid.
 Scripsit Hebraïcè, & partim prosa. n.309. ib.
 Iob ex genere Esau Rex justus, Sanctus Propheta, & Sacerdos. ibid. n.320. p.48
Iozel.
 Unus ex duodecim Prophetis minoribus in-

Index Rerum.

ter sanctos numerat Martyrologium Romanum die 13. Julii; floruit anno mundi 3027. ante Christum natus 8261. O.2. R.3. n.413. p.62

Iosue.

Liber ejus habet nomen à factis, & gestis Iosue. O.1.R.3.q.5.n.239.p.37

Hic liber Iosue Canonicus, & in magna semper auctoritate apud omnes. n.240. ibid.

Circa auctorem multæ variæ sunt sententiæ. n.241. ibid.

Communis, & vera sententia: liber scriptus est à Iosue. n.242. ibid.

Stabilitur hæc veritas duplici fundamento. n.243. & 244. ibid.

Ponuntur tria fundamenta contraria, & solvuntur. n.245. & 246. p.38

Isaias.

Isaias, valdè, sublimè, & altè explicat ad vivum omnia Christi mysteria, unde dictus Propheta Evangelicus, floruit circa annum mundi 3137. ante Christum natum 830. O.1.R.3.q.22.n.394.p.60

De Isaiâ, sic scribit, Martyrologium Romanum die 6. Julij, in Judæa sancti Isaiæ Prophetæ, qui sub Manassè Rege sectus in duas partes occumbit. n.395. ibid.

Auctor est sui libri; an canticum illud, quod habetur, capite 38. *Ego dixi in dimidio dierum meorum*, fuerit ab Isaiâ, vel Rege Ezechia, hoc secundum probabilius. n.396. ibid.

D. Isidorus.

Ex mandato Concilii Tolertani, in officio Ecclesiastico, quod composuit, in una ex ultimis orationibus Virginem celebrat Conceptam in gratia sine peccato originali. O.4.q.16.n.113.p.530

Indas Apostolus.

Dicitur Labæus, dicitur, filius Mariæ Alphæi, & quomodo hæc dicitur soror Virginis. O.1.R.5.q.19.n.763.p.116

Multi hæretici negant, hanc epistolam esse Canonicam. n.764.p.117

Fide tenendum est esse Canonicam. n.764.p.117

Solvuntur argumenta adversariorum. n.766. & 367. ibid.

Apostoli, frequenter scribebant Græco sermone. n.768.p.118

Ex eo, quod aliquid in scriptura, non referatur non inde falsitate est arguendum. n.769. ibid.

Liber Enoch est apocryphus, rectè id, quod est verum citari potest. p.720. ibid.

Judices.

Hic liber Canonicus, & multæ auctoritatis. O.1.R.3.q.6.n.247.p.38

Circa auctorem hujus libri, magna est diversitas opinionum. n.248. & 249. ibid.

Verior sententia, quod fuerit à Samuele scriptus. n.250. ibid.

Cur in Catalogo Judicum de Saule ac Samuele, nulla sit mentio. n.251.p.39

Liber Iudith.

Liber est Canonicus, ut certum de fide. n.286.p.44

Magna dubitatio, circa auctorem hujus libri; probabilius, quod fuit Ioachinus. à n.287. usque 290. ibid.

Liber idioma Hebraico scriptus. n.291.p.45
Aliqui graves auctores tenent historiam contrigisse ante captivitatem. p.292. ibid.
Probabilior sententia post reditum à captivitate. n.293. ibid.

L

D. Laurentius.

Iustinianus multis in locis docet, quod omnes, qui nati sunt ex Adamo contraxerunt originalem culpam, excepto Christo, & ejus Matre sanctissima. O.4. q.16. n.121.p.530

Leo Imperator.

Orationem composuit pro immaculata Conceptione Virginis Mariæ. O.4. q.18. n.144. p.533

Lex.

Lex non solum Canonica; sed etiam civilis ac Regis mandatum obligant in conscientia, quam obligationem negant aliqui hæretici. O.2.R.40.q.1.n.1.p.373

Vera sententia affirmat, tam de lege Ecclesiastica, quam civili. n.2.3. & 4. ibid.

Probat, etiam ratione à priori. n.5. ibid.

Præoccupatur objectio, quia peccatum, non solum est contra legem Divinam, sed etiam humanam. n.6. ibid.

Ponuntur, & solvuntur argumenta adversariorum. à n.7. usque 12. p.374

An verò lex injusta valeat obligari in conscientia, maxime dubitatur, quia de ratione legis est, quod sit justa. q.2.n.3. ibid.

Et quatuor capitibus, lex potest esse injusta. n.14. ibid.

Primò lex potest esse injusta, quia est contra legem Divinam ac bonum commune. n.15. ibid.

Lex si à principio est inutilis, & postea est utilis bono communi, tunc obligat. n.16. p.355

Secundò lex potest esse injusta, ex defectu potestatis in legislatore. n.17. ibid.

Obediendum est ramen legibus, ac sententiis, latis à tyranno dum est in possessione pacifica regni. n.18. ibid.

An verò tyrannus peccet in talibus ferendis legibus tenent Lessius, & Suarez, contra sententia verior. n.19. & 20. ibid.

Solvitur objectio contra nostram sententiam. n.21. ibid.

Tertio, tum lex cessat, quando ratio fundamentalis legis cessat. n.22. ibid.

Lex, quæ fundatur in falsa præsumptione non obligat. n.22. ibid.

Sententia lata per testes falsos, non obligat. n.28. ibid.

Lex poterit esse injusta, ex injusta materia distributione. n.24. ibid.

Quando lex injustè excipit aliquas personas, non inde erit injusta, si illud, sit conveniens bono communi. n.25.p.376

Ex quibus principiis colligendum est, legem humanam, graviter, vel leviter obligare, inquirendum est, quia legislator humanus, non potest in materia levi graviter obligare. n.26. ibid.

Materia ex se ipsa potest esse levis, vel gravis,

Index Rerum.

vis, ex circumstantia. n.27. ibid.
 Prima sententia affirmat, quod lex non potest in materia gravi leviter obligare. n.28. ibid.
 Secunda sententia negat de lege civili, affirmat de Ecclesiastica. n.29. ibid.
 Tertia, & vera sententia affirmat, quod utraque lex potest. n.30. 31. & 32. p.377.
 Ponitur, primum, ac secundum argumentum, ac solvitur. n.33. 34. 35. ibid.
 Ad instantiam datur dispar ratio, inter votum, ac juramentum. n.37. ibid.
 Ad confirmationem, ex voto oritur obligatio, juxta intentionem voventis. num.38. ibid.
 Ad tertium argumentum, ex contractu, ut sponsum, ac voto solemnè precisè potest, oriri obligatio levis, ac ratione damni illati valdè gravis. n.40. & 41. p.378.
 Ex verbis legis, maximè colligitur hæc obligatio legis. n.43. & 44. ibid.
 In Religionibus, ex communi praxi, ac usu, colligitur talis obligatio. n.45. ibid.
 In decretis Conciliorum, ac Pontificum, variaz sunt sententiaz. n.47. 48. ibid.
 Tamen his in verbis cõsideranda materia, circa, quam cadunt. n.49. p.379.
 Quando lex potest interpretari de veniali, non est explicanda de mortali. n.50. ibid.
 Ex materia, ac illius circumstantiis, colligenda legis obligatio. n.51. & 52. ibid.
 Ex pœnis appositis in lege, colligenda gravis obligatio. n.53. 54. & 55. ibid.
 Quando dubitatur, de gravitate, quomodo intelligendum. n.56. ibid.
 An verò, quando in particulari, cessat finis legis, seu ejus ratio totalis, cesset etiam in particulari, ejus obligatio, dupliciter lex potest cessare. O.2.R.40.q.4. n.64. p.380.
 Prima sententia tenet, quod lex debet cessare in communi. n.65. ibid.
 Secunda docet quæ est vera, sufficere, quod ratio legis, cesset in casu particulari. n.66. p.381.
 Probat, ex jure canonico, ac civili, ac etiam rationibus. n.61. 68. 69. & 70. ibid.
 Adversariorum solutio exploditur. n.71. ibid.
 Ponitur, & solvitur primum argumentum. n.72. & 73. ibid.
 Ponitur, & solvitur secundum. n.74. & 75. p.382.
 Ponitur, & solvitur tertium & agitur de lege præsumptionis. n.76. & 77. ibid.
Lex vetus.
 Valde imperfecta, rudis, carens mediis, ad justificationem, quod latius explicatur, verbo sequenti lex nova.
Lex nova.
 Magna excellentia, ac præminencia legis gratiaz supra veterem.
 De fide lex gratiaz perfectior lege veteri. O.1.R.5.q.1. n.566. p.85.
 Prima excellentia legis gratiaz habet media ad justificationem, quibus carebat lex vetus. n.567. ibid.
 Secunda excellentia. Lex gratiaz ratione sui status, habet media ad gratiam, & sanctificationem, quæ non dabatur in lege veteri. ibid. n.568. ibid.
 Tertia excellentia In lege veteri dabatur gra-

tia, ex pretio solvenda. In lege gratiaz ex pretio soluto. n.69. ibid.
 Quarta excellentia, ratione legislatoris. n.570. ibid.
 Quinta excellentia ratione obiectorum credibilium. n.571. p.86.
 Sexta excellentia. Lex vetus, fuit in umbris, & figuris, lex gratiaz in apertis, & manifestis. n.572. ibid.
 Septima excellentia ex parte sacrificii, quod non est ex sanguine hircorum, aut tauro- rum, sed ex corpore, & sanguine Iesu Christi & multas alias excellentias, videbis ibid. à n.574. usque ad. 587. p.86. & 87.
Libertas Ecclesiastica.
 Habet magnum fundamentum, in jure Divino; nam ecclesia, ecclesiasticæquæ personæ, eorumque bona, ex jure Divino, sunt immunita, ac libera, à potestate sæculari. O.2.R.41.q.1. n.1. p.387.
 Ita apertè indicant Pontifices, ac Concilia, in suo modo loquendi. n.2. ibid.
 Probat, ex facto Ioseph, ac ex verbis Christi Domini in solutione tributi. n.3. ibid.
 Nec obstat si dicatur, quod aliqui graves auctores negant esse de jure divino, quia multò magis auctores stant pro nostra sententia, & oppositam aliqui gravi censura afficiunt. n.4. ibid.
 Saltem negari non potest, quod radicaliter est de jure Divino. n.5. ibid.
 Ecclesia jure Divino habet potestatem acquirendi bona, & oblationes ad sui fabricam ac sustentationem suorum ministrorum. n.6. p.388.
 Immunitas Ecclesiastica, seu libertas est de jure Canonico multis expressis locis in jure. O.2.R.41.q.2. n.7. p.388
 Probat, ex factis multorum Pontificum. n.9. ibid.
 Primum argumentum, fundatur, in falsa præsumptione, quod Ecclesia habeat multa bona. n.10. 11. ibid.
 Et esto id, quod falsò dicunt ac fabricantur, recurrendum est ad Summum Pontificem. n.12. ibid.
 Secundum argumentum etiam reiicitur, nam facere legem quod subditi non relinquunt bona sua Ecclesiæ, est contra sacros Canones, & damnavit Paulus. V. contra Venetianos à n.13. usque 16. p.389.
 Potest aliquis ponere conditionem, ne ejus bona transeant ad Ecclesiam, de hoc non loquuntur jura, ut de principibus n.17. 18. 19. p.390.
 Quartum de aliquibus, Regibus, qui sanguine, ac armis comparaverunt regna, hoc est commune omnibus ferè Regibus christianis. n.20. ibid.
 Inde formatur argumentum pro nostra sententia stabilienda. n.22. 23. p.391.
Libri Canonici.
 Quid sit Canon, & multæ derivationes ex eo. O.1.R.1.q.2. n.11. p.3.
 Dupliciter consideratur liber Canonicus in actu primo, & in actu secundo. n.12. p.4.
 Libri Canonici dividuntur in Canonem Sinagogæ, & Ecclesiæ. n.13. ibid.
 Varia computatio, circa Canonem antiquum n.15. 16. ibid.

Index Rerum.

Ex Divo Hieronymo , quomodo antiquitus dividebantur libri , circa , quæ tria maxime notanda sunt. n.17.18.19.p.5.
 Falsum est dicere, quod solum libri ex veteri testamento , qui citantur in novo sunt Canonici. n.20.ibid.
 Canon Ecclesiæ Catholicæ, constat ex Concilio Tridentino, ac ex multis, aliis Conciliis antiquis. n.22.ibid.
 Libri sunt Canonici cum omnibus suis partibus , prout habentur in biblia correctæ Sixti quinti. n.23.p.6.
 Magna quæstio , utrum omnes libri veteris testamenti perierint & ab Esdra fuerint recuperati , prima sententia est affirmativa. O.1.R.1.q.3.n.24.ibid.
 Ponitur primum , & secundum hujus sententiæ fundamentum. n.25.ibid.
 Secunda sententia est vera , & multorum doctorum , & bonis fundamentis nititur. n.26.27.28.ibid.
 Codices , quos sacri scriptores , suis manibus scripserunt non extant. n.29.p.7.
 Non est necesse ut extant , abundanter sunt approbati ab Ecclesia , & inde habentur, ut legitimi , & Canonici 30.ibid.
 Nehemias ex variis regionibus sacros libros, congregavit , & Esdras, eos correxit , & emendavit. n.32.ibid.
 Esdras prædictos libros scripsit , non antiquis literis hebraicis , sed aliis denuò à se inventis. n.33.34.ibid.
 Solvuntur argumenta Contraria, & explicantur Patres in contrarium ad ducti n.35.36. pag.7.8.
 An verò aliqui libri sacri , fuerint antiquitus, qui perierint , & modo non extant. Pr. sententia est negativa cum suis fundamentis. q.4.n.37.38.39.40.p.8.
 Secunda sententia , & communiter, & constat ex Patribus. n.41.44.p.8.
 Liber Enoch fuit literis traditus. n.45.p.9.
 Catalogus librorum , qui perierunt in veteri testamento , & non extant n.46. ibid.
 Multi Auctores prædictorum librorum dicuntur Prophetae , ac videntes. n.41. ibid.
 Pars illa quæ nos ad extat est Canonica. n.48. ibid.
 Solvuntur argumenta opposita .n.49. usque 53.p.9.10.
 Quare tamen Deus permisit , tales libros perire, cum multi ex eis essent Canonici. O.1.R.1.q.5.n.84.p.10.
 Cur autem tales libri perierint , causa maxime latec , ait Divo Augustinus. n.55.ibid.
 Tres opiniones , referuntur , & reprobantur, simul cum opinione Origenis. n.56.57. ibid.
 Opinio Divi Chrysostomi suas patitur difficultates. n.58.ibid.
 Perierunt primo ob peccata Iudæorum. n.59. pag.11.
 Perierunt etiam, quia libri qui extant abunde sufficienti ad nostram doctrinam , ac eruditionem. n.60.ibid.
 Literarum inventores , ac usus scribendi circa quod variæ sunt sententiæ. O.1.R.3. q.3. n.220.221.p.34.
 Nec Abrahamus , nec Moyses, nec alii supra dicti inventores sunt literarum. n.222.223. 224.ibid.

Deus cum cæteris scientiis infudit Adamo, usum literarum ac scribendi. nu.225.ibid.
 Quod confirmatur ex variis nonumentis & historiis antiquissimis. n.226.ibid.
 Primæ literæ hebraicæ, ex quibus derivantur aliæ. n.237.p.35.
 Qualia fuerint in exordio prima scribendi instrumenta. n.228.ibid.
Divus Lucas.
 De Lucæ nomine , & etimologia. O.1.R.5. q.6.n.627.p.95.
 Qui , & qualis fuit Divus Lucas , quantæ virtutis. n.628.ibid.
 An fuerit Christi Domini discipulus. nu.629. 630.p.96.
 Dicitur etiam à Patribus Apostolus. nu.631. ibid.
 Ex multis vitulus , adscribitur Divo Lucæ, & propriissime. n.632. ibid.
 Valde mirabiliter Divus Lucas describit suum Evangelium ascendendo. n.633. ibid.
 Lucas medicus, de misericordia ac beneficentia agit. n.634. ibid.
 Lucas pictor , & pictura valde utiles. n.635. pag.97.
 Quo loco , tempore , ac idiomate scripsit Evangelium. n.636. ibid.
Lusitani.
 Lusitani euntes in Indiam, vaticinantur ab Isaia Propheta. O.2.R.41.q.3.n.26.27.p.391.
 Lusitani prædicatores , ac Reges dicuntur à Propheta Angeli veloces. ibid.
 Reges Lusitani mittebant Epistolas ad gubernatores Indiarum ad propagandam fidem. ibid.

M

Sanctissima Maria Virgo

EIus pura , & immaculata Conceptio revelata est Sanctissimo parenti Eliæ. O.3.R.1. q.3.n.64.usque 67.p.452.
 Vifa est Sanctissima Virgo in Christi vulneribus à quibus mirabiliter , fuit redempta. ibid.
 Scripsit unam Epistolam ad Beatum Ignatium Martyrem. O.1.R.3.q.2.218.q.33.
 Alteram scripsit sanctissima Virgo ad Messanenenses , in cujus rei memoriam Ecclesia Metropolis est ibi ædificata , & in multa veneratione habetur. ibid.
 Dubitatur cur hujusmodi Epistolæ , non sint Canonicae: quia de earum infallibili certitudine non constat. ibid.n.219.ibid.
Machabeorum Libri.
 Isti sunt duo libri: contra hereticos tenendum est esse Canonicos. O.1.R.3.q.24. num.416. pag.64.
 Horum librorum octo Auctores assignantur probabilius primum fuisse scriptum à Ioanne affricano Simconis filio ibidem n.418. 419. ibid.
 Secundus liber est epitome ex libris Iasonis Cyrenæi. n.419. ibid.
 Valdè difficile cognoscere ejus collectorem, probabilius, quod fuit Iudas Essenus. n.21. p.65.
 Hebraicè conscripti sunt libri. n.422. ibid.
 De tempore hujus historiæ , ac nomine Machabeorum. n.423.424. ibid.
Mala

Index Rerum.

Malachias.

Quisnam esset, longa quaestio est legitur in Martyrologio Romano, die 14. Ianuarij, floruit circa annū mundi 3563. ante Christum natū 48. O.1.R.3.q.23.n.413.p.63.

D. Marcus Evangelista.

De eius excellentiis 4. Apocalypseos egi. O.1. R.5.n.616.p.94.

Quis, & qualis fuit D. Marcus. n.617. ibid.

D. Marcus Petri Comes, praedicat in Alexandria, ibi martyrio coronatur, corpus transfertur ad Venetias. n.618. ibid.

Quidam dicunt quod scripsit sermone Latine, alij Graeco, utroque idiomate scripsit. n.619. & seqq. ibid.

Non servat ordinem temporis in Evangelio, sed ut audierat à D. Petro. n.622. ibid.

Quo anno scripsit. n.623. p.95.

Dicitur abbreviator Matthæi. n.624. ibid.

Evangelium Marci magnum fructum protulit. n.625. ibid.

In sua Liturgia pro Ecclesia Alexandriae, dicit B. Deiparam immaculatam, & omnibus modis irreprehensibilem. O.4. q. 10. n.66. p.523.

In quodam libro B. Marci ex traditione Ecclesiae Aegyptij fit mentio de festivitate Conceptionis. O.4. q. 11. n.74. p.524.

Maria Deipara.

Maria Virgo Ducatum, ac viam praebet Doctoribus, ac praedicatoribus ad dicendum ac intelligendum. O.4. q. 5. n.22. p.511.

Deipara ut Ecclesia sine macula, ac ruga ac sine ulla vicissitudinis obumbratione. n.23. 24. ibid.

Deipara tota creata est in gratia Spiritus sancti. n.25. p.512.

Solus Deus suam infinita sapientia valet merita, & dona B. Virginis cognoscere, & dinumerare. n.25. ibid.

Deipara veluti prius fuit ordinata ad gratiam, quam ad substantiam. n.26. ibid.

Mariae Virg. tanta gratia data est, quanta possibilem purae creaturae. n.27. ibid.

Dona B. Virgini data, non sunt de potentia ordinaria, sed absoluta. n.28. p.513.

Non ex studio litterarum, sed ex gratia Dei magnalia Mariae cognoscuntur. q.6. n.29. ibid.

Deipara à tota Trinitate est custodita, sigillo ipsius Trinitatis munita. q.6. n.31. 32. ibid.

Maria in sua prima formatione sine ullo peccati veneno. n.34. 35. p.514.

Deipara simul fuit creata cum gratia ad instar Angelorum. n.38. p.515.

In Deipara tota est gratiarum plenitudo. q.7. n.39. p.516.

Deipara fulget, & nitet in omni gratia. n.42. p.517.

Deiparae puritas, & sanctitas ex filio eius Iesu cognoscenda. q.8. n.44. ibid.

Deipara tota à Deo incipit, & tota ad Deum terminatur. q.8. n.46. p.518.

In lacte Marianae summa gratiae dulcedo. n.49. p.519.

In Deipara prius gratia quam natura. q.9. n.53. p.520.

Puritas, Mariae imitatur puritatem filij sui. n.54. ibid.

Puritas, & sanctitas Deiparae dat odorem filij sui. n.55. p.521.

Deipara imago ac forma Dei. n.56. ibid.

Pulchritudo, ac elegantia Mariae ostendit ingenium supremum artificis. ibid.

Deipara incessanter in omni hora, & momento in nostrum auxilium. q.19. n.152. p.534.

Deiparae altitudines, non naturali discursu, sed influxu divini auxilij cognoscuntur. q.20. n.161. p.536.

Vide *Conceptio & paulatim.*

D. Matthias.

Apostolus testatur Deiparam non fuisse conceptam in peccato. O.4. q. 10. n.62. q.522.

D. Maximus.

In quodam sermone expressè ait Deiparam non fuisse contaminatam originali macula. O.4. q. 16. n.115. p.530.

Divus Matthaeus.

Variis in locis assignatis egi de D. Mathæo. O.1. R.5. q.4. n.604. p.92.

Causam, quam habuit Divus Matthaeus scribendi suum Evangelium. n.605. ibid.

Magna est auctoritas Evangelij Matthæi. n.606. ibid.

Evangelium D. Matthæi, conversum est ex graeco, in latinum. n.607. ibid.

Spiritus sanctus, se contemperavit ingenio Matthæi in scribendo Evangelio. n.608. ibid.

Quo sermone & anno scripsit. n.609. p.93.

Titulam Evangelij esse positum ab Ecclesia dicunt aliqui; probabilius esse positum D. Matthæo. à n.610. usque 613. ibid.

Solvuntur argumenta contraria. n.714. p.94.

Dicitur Evangelium secundum Matthaeum. n.615. ibid.

Deiparam celebrat sine ullo peccati nodo. O.4. q. 10. n.62. p.522.

Miraculum.

Miraculi nomen, à quo derivatur. O.2. R.4.2. q.1. n.1. p.395.

Miraculi definitio. n.2. ibid.

Miraculum est opus solius Dei, signum, ac sigillum Divinitatis, testimonium Dei, loquela, ac pignus ejus. ibid. n.3.4. ibid.

Miraculum, est opus rarum, & extraordinarium, supra virtutem omnium naturalium, causarum. n.5.6. p.396.

Miraculum à solo Deo fit, & inde solum in testimonium, & confirmationem veritatis.

O.4. q. 19. n.158. p.535.

Pura & immaculata Virginis Mariae Conceptio multis miraculis est à Deo testificata O.4. q. 19. n.157. & seqq. ibid.

Ad excellentiam miraculi pertinet, quod, fiat celeriter, ac confestim, non tamen semper, sed aliquando fit paulatim, ac sensim. n.8. p.396.

Veritas Miraculi, maximè, consideranda est ex perseverantia in effectu, unde sol ad vocem Iosuae substitit per spatium unius diei, ad evidentiam miraculi. n.9. p.396.

Ad evidentiam miraculi, requiritur, multiplicitas actuum. n.11. p.397.

Sanitas morbi, dum quis Beatam Virginem deprecatur hic & nunc miraculosa reputatur. n.12. ibid.

Duplex est miraculum, unum secundum, esse alterum

alterum

Index Rerum.

- alterum secundum dici. n.13. ibid.
- Deus omnipotens, ex multiplici sine operatur miracula cujus mirabilia nullus intellectus potest explicare. q.2.n.14. p.398.
- Miracula fuerunt necessaria ad Apostolorum, ac discipulorum prædicationem firmandam & introducendam fidem Christi n.15. 16. ibid.
- Miracula discipulorum fuerunt vera, nec virtute naturali, nec arte Dæmonis (ut inique aliqui hæretici dixerunt), sed tantum Divina virtute facta. à n.17. usque 20. ibid.
- Miracula Deus sæpe facit, ad bonum servorum suorum, & in pœnam inimicorum. n.21. p.399.
- Miracula fiunt aliquando à Deo in confirmationem alicujus veritatis. n.22. ibid.
- Deus sæpe facit miracula ad nobilitandos, ac honorandos servos suos in oculis aliorum. n.23. ibid.
- Deus sæpe facit miracula per sacras imagines, ut maximo sint in honore, ac veneratione nostra. n.24. ibid.
- Divina virtute, & arte Dæmonis, fiunt aliqua miracula. O.2.R.42. q.3. n.25. p.400.
- Sunt aliqua miracula, quæ nullo modo possunt fieri arte Dæmonis. n.26. ibid.
- Dæmon facit mira, mediis naturalibus adhibitis, Deus autem, sua potentia, ac virtute. n.27. ibid.
- Miracula, quæ à Deo veniunt, sunt in bonum nostrum, quæ vero à Diabolo in perniciem, & damnum. n.28. ibid.
- Miracula Dei fiunt per bonos, & sanctos, Diaboli vero, per malos, iniquos. n.29. ibid.
- Miracula vera, vel falsa, maximè agnoscuntur ex fine, ad quem ordinantur. n.30. ibid.
- Quod magis confirmatur, quia ex ipsiusmet exemplis explicatur, ac declaratur motivum, ex quo verè miracula agnoscenda sunt. n.31. p.401.
- Miracula, quæ fiunt per sacras imagines inde ut vera agnoscenda, ex his, quæ à tali miraculo, veniunt, ac resultant. q.4. num.32. pag.401.
- Diabolus non potest velle, confirmare magnum cultum Divinum per miracula, quia hoc repugnat suæ malitiæ. n.32. ibid.
- Ex sacris imaginibus, multum præficiunt Christiani in spiritualibus ac salutis via, & inde conteritur caput diaboli. n.34. ibid.
- Satanas aliquando se transformat in Angelum lucis, sed suis operibus ac Dei virtute, statim detegitur, ac declaratur. n.35. p.402.
- Quod multis exemplis confirmatur. n.36. ibid.
- In dubio, an sit miraculum, pro non miraculo judicandum. n.37. ibid.
- Mors.*
- An à lege humana, possit homo obligari ad exponendam vitam suam notabili, ac evidenti periculo mortis magna est questio. O.2.R.45. q.2. n.7. p.414.
- Prima sententia, negat dari posse, talem legem. n.8. p.415.
- Secunda affirmat omnes leges obligare cum periculo vitæ. n.9. ibid.
- Tertia, & vera, quod leges humanæ, non possunt obligare, ad tale mortis periculum, nisi pro bono communi. n.10. 15. ibid.
- Hæc tamen obligatio iniicitur, à jure naturali & determinatur in particulari à jure humano. n.12. ibid.
- Ius naturale, dicitur, conservare vitam, nisi bonum commune aliud postulet. n.13. 14. ibid.
- Leges ordinaria non obligant cum periculo vitæ, nisi, quando requirit bonum commune, quod ostenditur, tam in legibus Ecclesiasticis, quam Divinis. num.15. 16. 17. ibid.
- Tum lex obligat ad mortem, ex medio necessario ad conservationem Reipublicæ. n.18. p.416.
- Observantia legis, quando obligat, consideranda cum omnibus circumstantiis. n.19. ibid.
- Hæc autem obligatio, non solum oritur ex jure naturali, sed etiam humano. num.20. ibid.
- Tum bonum commune, anteponendum particulari quando magis requiritur, ad conservationem Reipublicæ. n.21. 22. ibid.
- Quamvis lex humana, obliget in re gravi, ad peccatum mortale: nõ inde sequitur, quod obliget ad grave periculum vitæ. n.23. 24. ibid.
- Inde fit quod pro bono Reipublicæ Christianæ, non potest homo, celebrare ac consummare matrimonium, sine dispensatione. q.3. n.26. 27. 28. p.417.
- An Carthusiani in extremo periculo vitæ, possint comedere carnes, quidam affirmant alij negant, probabilius, quod in extrema necessitate (secluso scandalo) possunt comedere. n.31. ibid.
- Christiani captivi, remigantes in navibus Maurorum, contra Christianos non peccant, nec incidunt in excommunicationem. n.32. ibid.
- An milites in bello navali, possint iniicere ignem in navi, quidam affirmant, alij negant: cum distinctione respondeo, quod, si milites, sint certi quod ab inimicis, injuriosè sint tractandi, & occidendi, vel quod navis est locupletissima, ex qua infideles, potentiores fiant, in damnum Reipublicæ Christianæ, tum probabile, quod possunt ignem iniicere; si verò contrarium interveniat, tunc ab igne absteineatur. n.35. p.418.
- De mortuorum animabus.*
- Animæ, separata à corpore mortuorum, sua naturali virtute, non possunt venire, nec apparere. O.2.R.43. n.30. p.407.
- Animæ, mortuorum, siue sint in cælo, siue, in purgatorio, seu in inferno, arte dæmonis, non possunt venire, nec apparere. n.31. ibid.
- Multæ apparitiones, quas faciunt dæmones, fingentes, se esse animas, sunt phantasmata, & figmenta dæmonis. n.32. ibid.
- Quando dæmoniacus loquitur, nomine defuncti, mentitur, & falsò dicit. n.33. p.408.
- Reprobantur aliqui, qui promittunt, se post mortem apparitari. n.34. ibid.
- Sæpè ex permissione Dei, animæ mortuorum apparent viventibus, ut infra dicemus de anima Samuelis. n.35. ibid.
- Moses.*
- Scripsit Pentateuchum, id est quinque libros, scilicet

Index Rerum.

Scilicet Genesim, Exodum, Leviticum, Numeros, & Deuteronomium. O. 1. R. 3. q. 4. n. 2. 32. usque 236. p. 36.

Exodum, Leviticum, Numeros, Deuteronomium, scripsit, ut vidit, Genesim vero accepit à revelatione Divina, vel Angelo dicente, (ut vul Divus Augustinus.) n. 37. ibid.

De tempore, quo hæc scripsit magna est dubitatio, probabilius, quod, scripta sunt ab eo, in deserto. ibid.

Scripsit etiam librum Iob, ut suo loco dixi *Michas.*

Unus, ex duodecim Prophetis minoribus, de quo facit mentionem Martyrologium Romanum, die 15. Januarii ex alto loco præcipitatus est, vel, ut alij volunt gladio occisus anno mundi 3290. ante Christum. n. 767. p. 63.

N

Nahum.

VNus ex duodecim Prophetis minoribus, de quo facit mentionem Martyrologium Romanum die 1. Decembris, floruit anno mundi 3315. ante Christum natum 738. ibid.

Nathan.

Qui floruit tempore David Regis, secundum Sixtum Senensem ipse est auctor libri primi Regum usque ad secundum post mortem Samuelis. O. 1. R. 3. q. 8. n. 259. p. 40.

Nativitas.

Virginis Mariæ, ex eo quod ab Ecclesia celebratur, evidenter colligunt Patres, quod nata sit in gratia, ac sanctitate. O. 4. q. 1. n. 77. p. 524.

Nazaræi.

Nazaræi probatur ex scriptura, ac Patribus quod habebant votum castitatis. O. 3. R. 3. q. 2. n. 5. p. 473.

Perfectiores habebant votum castitatis perpetuum. n. 6. ibid.

Probatur ex Isaia, & exploditur adversariorum responsio. n. 7. 8. 9. ibid.

Vide *Votum.*

Nehemias.

Vir Doctissimus, fuit socius Esdræ, ejus secundum librum sub Esdræ nomine, circumfertur. O. 2. R. 3. q. 10. n. 269. p. 42.

Nicopolitana translatio.

Versio ex Hebræo in Græcum dicitur Nicopolitana, sub Alexandro Mamea inventa est Nicopoli, anno 230. O. 1. R. 4. q. 3. n. 477. p. 72.

Nuñesius.

Alvatez Pereira commestabilis Regni Portugalliæ origo omnium Regum Europæ, postea nostræ Religionis Carmelitanae professus, primam Ecclesiam sub titulo Conceptionis ædificat in Portugallia. O. 4. q. 18. n. 549. p. 534.

O

Oraculum vivæ vocis.

Quid sit oraculum vivæ vocis. O. 2. R. 46. q. 1. n. 1. 418.

Ponitur Constitutio Gregorio XV. Urbani VIII. n. 2. 3. ibid.

Solum revocantur vivæ vocis oracula, quæ erant ante Urbanum. n. 4. p. 419.

Derogantur oracula, quoad forum internum, & externum. n. 5. ibid.

Valde probabile, quod indulgentiæ, & gratiæ quæ sunt merè favorabiles, absque Ecclesiæ detrimento, quod non sint revocata. n. 6. 7. ibid.

Privilegia, quæ sunt universalia, pro tota Ecclesia, non revocantur. n. 8. ibid.

Per hæc non revocantur illa oracula, quæ sunt meræ declarationes, ac explanationes privilegiorum. n. 9. ibid.

Quid dicendum sit de illis quæ habent tractum successivum. n. 20. ibid.

An privilegia regularium concessa, vivæ vocis oraculo, sint revocata per tales constitutiones Gregorij, & Urbani. Prima sententia negat non esse revocatas. O. 2. R. 46. q. 2. n. 11. p. 420.

Et probatur, quia in multis Pontificiis bullis ipsa vivæ vocis oracula sunt posita ac proinde jam transeunt in bullam authenticam. ibid. n. 12. 13. 14. ibid.

Leo decimus concessit, ut vivæ vocis oracula, haberent vim, ac si essent in bullis, ut cetera privilegia. n. 15. ibid.

Maximè notandum, quia Pontifices dicunt, motu proprio, & certa scientia, quæ clausula secundum jus, importat novam constitutionem. n. 16. p. 421.

Vera sententia, quod omnia vivæ vocis oracula, concessa Regularibus, sint revocata per constitutiones Gregorij, & Urbani. q. 3. n. 17. ibid.

Probatur communi auctorum fundamento, quia, semper sunt, & dicuntur oracula. n. 18. ibid.

Probatur peculiariter, ex intentione Pontificum qui volunt tollere omnes abusus, ac difficultates. n. 19. ibid.

Probatur ex clausula bullarum, non obstantibus. n. 20. ibid.

Probatur quia aliàs Constitutio Urbani, erit frustratoria, & nulla. n. 21. p. 422.

Exploditur solutio Vitalis. ibid.

Aliqui dicunt, quod solum revocantur oracula concessa ad instantiam Regum. n. 22. p. 422.

Talis dicendi modus excluditur ex bulla Urbani VIII. n. 23. ibid.

Ex autoritate bullarum aperte constat, & non est dubitandum. n. 24. ibid.

Origenes.

Expressè ait, quod Deipara non fuit infecta vene nosis asflatibus serpentis. O. 4. q. 15. n. 97. p. 528.

Oseas.

Unus ex duodecim Prophetis minoribus, Isaie coævus, cujus illa magna est laus quod ipse ante Isaiam, ac alios Prophetas vaticinatus est: de eo facit mentionem Martyrologium Romanum die 4. Julij, floruit anno mundi. 3227. ante Christum natum. 826. O. 1. R. 3. q. 23. n. 413. p. 62.

Paralipomenon.

Quid significet est vox græca, idem valet ac additamentum ad ea, quæ prætermissa, ac dereli

Index Rerum.

- derelicta sunt libris Regum. O. 1. R. 3. q. 9. n. 266. p. 41.
- Libri sunt duo, uterque est Canonicus, ut constat ex Concilio Tridentino sectione 4. ibid.
- Circa Auctorem horum librorum, magna est controversia; probabilior sententia, quod fuerint scripti ab Esdra. ibid. & q. 9. n. 267. ibid.
- Patres.*
- Tam Græci, quam Latini docent puram, & immaculatam Conceptionem. Virginis. O. 4. q. 15. p. 528. & seqq.
- Paulatim.*
- Non simul omnia mysteria explicantur, sed sensim, & paulatim. O. 4. q. 13. num. 81. 82. p. 525.
- Paulatim ac sensim animus ad magna disponendus. O. 4. q. 14. n. 90. 91. p. 527.
- Paulus Apostolus.*
- Paulus Apostolus sicut & cæteri Apostoli in Novo Testamento, non utuntur nomine librorum, ut in Veteri Testamento, sed nomine epistolarum. O. 1. R. 5. q. 9. num. 658. p. 101.
- In Novo Testamento utitur epistolis, res erat cum amicis. n. 659. ibid.
- In epistolis apponuntur notæ, quas soli amici intelligunt, & non extranei, res fidei solum fideles, & non alieni intelligunt. num. 660. p. 102.
- In Veteri Testamento diffusi libri, in Novo verbum abbreviatum, sed magna gratia, & donis repletum. n. 661. ibid.
- Valdè mirum, quod Divus Paulus plures epistolas scripserit, quàm cæteri omnes Apostoli. O. 1. R. 5. q. 10. n. 662. ibid.
- Paulus olim adversarius Ecclesiæ inde ejus testimonia, ut fortiora ad Ecclesiam defendendam eliguntur. n. 663. ibid.
- Paulus epistolis prosequatur Ecclesiam Dei, inde altâ providentiâ Dei epistolis eam tueretur. n. 664. ibid.
- Paulus habebat sollicitudinem omnium Ecclesiarum, inde ad omnes scribit. num. 665. p. 103.
- Paulus præco, & Doctor Ecclesiæ, non solum in vita, sed etiam post mortem, quæ ejus charitas non extinguitur. num. 666. ibid.
- Omnes epistolæ Pauli Canonice, ut definitum est in Concilio Tridentino. q. 11. n. 668. ibid.
- De epistola ad Hebræos dubitatur, hæretici negant esse Canonicam. n. 669. ibid.
- Catholica fide tenendum esse Canonicam, & scriptam à Divo Paulo. ibid. n. 670. 671. p. 104.
- Primum argumentum, secundum, ac tertium, ex locis Scripturæ dissolvuntur. num. 672. usque 675. ibid.
- De numero, ac ordine epistolarum D. Pauli, quo ab eo scripta sunt. O. 1. R. 5. quæst. 12. à n. 677 usque 689. p. 105. 106.
- Qua lingua, seu idiomate Apostolus Paulus scripsit suas epistolas Salmeiron, & alij tenent epistolam ad Romanos esse scriptam Latino sermone. quæst. 13. num. 691. p. 106.
- Vera sententia, quod Apostolus, scripserit omnes suas epistolas excepta ad Hebræos, Græco sermone. n. 692. 763. p. 107.
- Tertius Apostoli Comes, & Scriptor, epistolas, quas Græco sermone ex ore Apostoli scripsit, eas ex Græco in Latinum transtulit. n. 694. ibid.
- Epistola ad Hebræos Hebraicè scripta est. n. 695. 796. ibid.
- Apostolus citat Scripturam, juxta Septuaginta, quia talis lectio, erat magis communis. n. 697. ibid.
- Multa in Scriptura ponuntur etiam ab interprete. n. 698. ibid.
- An præter has quatuordecim epistolas Pauli sint aliæ ad Senecam, Laodicenses affirmant magni Patres. O. 1. R. 5. quæst. 14. n. 695. p. 109.
- Sixtus Senensis refert alias sex epistolas Pauli, sed ex stylo deprehenduntur non esse Pauli. n. 700. ibid.
- Paulus aliquas epistolas scripsit ad Senecam, sed non sunt, nec extant. num. 701. 702. p. 108.
- Ad Laodicenses nullam scripsit D. Paulus epistolam. n. 703. 704. ibid.
- Quod scripserit tertiam ad Corinthios affirmant graves Patres, alij negant. num. 705. 706. p. 109.
- Tertiam epistolam ad Thessalonenses Origenes vocat adulterinam. num. 707. ibid.
- Paulus V.*
- Pontifex maximus prohibet per suam Constitutionem ne in publicis conclusionibus, concionibus, lectionibus quisquam audeat dicere, ac asserere, quod B. Virgo concepta fuit in peccato originali. O. 4. q. 13. nu. 85. p. 526.
- Pentateuchum.*
- Nomen est Græcum, & significat volumen quinque librorum, scilicet Genesim, Exodum, Leviticum, Numeros, Deuteronomium, quorum librorum Auctor, & Scriptor est Moyses. O. 1. R. 3. q. 4. num. 232. p. 36.
- D. Petrus.*
- Duas scripsit epistolas utramque Canonicam. O. 1. R. 5. q. 17. n. 735. 736. p. 113.
- Divus Petrus Auctor epistolæ, eam scripsit primariò ad Judæos conversos, secundariò ad gentes, quæ susceperant fidem. n. 736. ibid.
- Hæc epistola scripta est Romæ, anno 45. & Græco idiomate. n. 737. 738. ibid.
- De secunda epistola, dubitarunt aliqui de fide certum esse Canonicam. n. 739. 740. ibid.
- Auctor secundæ epistolæ est Divus Petrus, scripsit eam contra Simonem Magum, jam proximè martyrio laureandus. num. 742. ibid.
- Objectio ex diverso stylo, nihil concludit. n. 743. p. 114.
- Has epistolas Divi Petri, postulat Beatus Bonifacius, ut litteris aureis scribantur. n. 744. p. 114.
- Aliqua opera nomine D. Petri, quæ circumferuntur, ut adulterina, & aliena ab eo reiciuntur. n. 745. ibid.
- Philippus*

Index Rerum.

Philippus I I I.

Hispaniarum Rex fecit, ut omnes Archiepiscopi, Episcopi, universitates, missis oratoribus ad Pontificem, ut ab eo postularent definitionem in hac materia Conceptionis. O. 4. q. 18. n. 146. p. 533.

Philippus I V.

Hispan. Rex gratulatur Pontificem Gregorium XV. ob Constitutionem editam sub nomine Conceptionis, & postulat ejus definitionem ab Alexandro VII. ibid.

Pontifices.

A Sixto I V. usque ad præsens tempus omnes magnas Constitutiones ediderunt in favorem Conceptionis B. Virginis. O. 4. q. 13. per totam. p. 525

Pictura.

Pictura nobis Christianis valdè utilis. O. 1. R. 5. q. 6. n. 635. p. 97

Processiones.

Quis possit Processiones indicere juxta Concilium Tridentinum. O. 2. R. 47. q. 1. n. 2. p. 422

Ad Episcopum, seu ejus Vicarium pertinet convocare ad processiones. num. 2. ibid.

Absente Episcopo Vicario, Priores possunt convocare. n. 3. ibid.

An possit Episcopus indicere processiones solennes in domo Regularium ipsis invitatis, sunt, qui affirmant. n. 4. p. 413

Verior sententia negativa. n. 5. ibid.

Regulares convocandi sunt ad processiones per clericos. q. 2. n. 6. 7. ibid.

Regulares non possunt compelli ab Episcopo ad processiones censuris. n. 8. ibid.

An Parochi Regulares, valeant compelli censuris ab Episcopo, sicut & ceteri Parochi seculares, ut conveniant ad processiones vera sententia est affirmativa. n. 9. ibid.

Et optimè probatur ex capite *cum Capella de privilegiis.* n. 10. ibid.

Ad Episcopum, seu Ordinarium pertinet componere differentias inter Clericos, & Regulares ortas occasione processionum. O. 2. R. 47. q. 3. num. 11. p. 424.

Hæc potestas data Episcopo in Concilio Tridentino est ad controversias ortas cum scandalo. n. 12. ibid.

Per sententiam Episcopi suspenditur effectus suspensivus; non tamen devolutivus. n. 14. ibid.

Remedium ad componendas controversias est, expellantur litigantes, dum nolunt acquiescere. n. 15. ibid.

Religiosi obligati ad processiones cum vocati sunt tenentur accedere, & hoc præceptum primo respicit Prælatos, deinde subditos, si impediunt ne alij accedant. n. 16. ibid.

Quidam dicunt, quod Religiosi non tenentur canere, nisi in processionibus Litaniarum. Standum est tamen, consuetudine *Sylveira Opuscula.*

dini locorum ac Regnorum. num. 1728. ibid.

Multi sunt Religiosi, qui ex privilegio non tenentur accedere. q. 5. n. 19. p. 425

Distantes ab urbe per medium milliare etiam non tenentur. n. 20. ibid.

Excusantur etiam Religiosi ob paucitatem illorum in Conventu, vel quia multi infirmantur. n. 21. ibid.

Conveniens numerus, ut teneantur Religiosi accedere est duodenarius. ut hospites tamen non teneant accedere. num. 22. 23. ibid.

Excusantur etiam Religiosi accedere ad processiones, ob supervientem pluviam. n. 24. ibid.

Exempti si semel accedant ad processiones, vel ex devotione, vel quia invitati sunt non inde deperdunt suum privilegium. n. 25. ibid.

Religiosi tenentur accedere ad processiones communes, convocati ad Episcopo. q. 6. n. 26. 27. p. 426

Ex declaratione Cardinalium, non tenentur accedere ad processionem, quæ fit in octava Corporis Christi. n. 28. ibid.

Clemens Octavus concessit Patribus Sancti Eloi, ut ad nullas processiones teneantur accedere, nisi ad quinque assignatas. n. 29. ibid.

Archiepiscopus Ulyssiponensis voluit obligare Religiosos ad processiones Litaniarum, & prædicto privilegio se munierunt Religiosi, & Archiepiscopus quievit. n. 30. ibid.

Aliqui dicunt, quod Regulares possunt facere processiones extra Conventum sine licentia Episcopi. Opposita sententia negativa est vera quæst. 7. num. 31. 32. ibid.

Quod intelligitur, nisi detur consuetudo contraria, ut datur in Portugallia. n. 33. p. 427.

Circa præcedentiam est magna dubitatio, Clerici habent præcedentiam supra ceteros Religiosos, & Clerici quomodo habeant inter se explicatur. O. 2. R. 47. q. 8. n. 34. ibid.

Canonici Regulares præcedunt Monachos. n. 35. ibid.

Post Monachos mendicantes, qui præcedunt non mendicantes. n. 36. ibid.

Carmelitæ habent præcedentiam supra fratres Beatæ Virginis de Mercede. num. 37. ibid.

Inter fratres mendicantes Dominicani habent præcedentiam. n. 38. ibid.

Quoad alios mendicantes observanda est Bulla Gregorij XIII. de præexistentia in loco. n. 39. ibid.

Bulla Gregorij est in sua viridi observantia. ibid.

Clemens VIII. solum derogavit prædictam Bullam quoad Dominicanos. num. 40. p. 478

In cæteris Bulla Gregorij est observanda, quæ agit de mendicantibus. num. 41. 42. ibid.

Sacra Congregatio determinavit, ut præcedentia

Index Rerum.

- dentia habeatur ordo, sicut in Romana Curia. n. 43. ibid.
- Proclus.*
- Cyzicenus, docet quod cum virgo esset electa in Dei Matrem, exinde verificatur, quod nullam contraxit maculam. O. 4. q. 15. n. 101. p. 528
- Propheta.*
- Quatuor sunt majores, duodecim minores, & dicuntur minores, per respectum ad quatuor majores, & hi dicuntur, minores, ob sermonis brevitate, non tamen sunt minores in gravitate sententiarum, excellentiâ mysteriorum, & magnitudine revelationum. O. 1. R. 3. q. 23. n. 411. p. 62
- Prophetica cognitio.*
- Explicatur ethimologia nominis Prophetia, & quid sit. O. 1. R. 1. q. 8. num. 92. 93. p. 15.
- Explicatur, quod sit objectum materiale, & formale Prophetiæ. n. 94. ibid.
- Quæ comprehendantur sub Prophetia, veniunt explicanda. n. 95. ibid.
- Tripliciter res manifestatur sub Prophetico lumine. n. 96. p. 16.
- Lumen Propheticum, & fidei distinguuntur, non accidentaliter, sed essentialiter. n. 97. 98. 99. ibid.
- Ponuntur aliqua discrimina inter fidem, & Prophetiam. n. 100. ibid.
- Ponuntur alia, in quibus conveniunt fides, & Prophetia. n. 101. ibid.
- De ratione Prophetiæ est, ut intelligat, & cognoscat ea, quæ vaticinatur. num. 102. pag. 17
- Ordinariè loquendo non requiritur, ut Prophetia intelligat secundum omnem suum sensum, intentum à Spiritu sancto. n. 103. ibid.
- Revelationes Prophetiæ, poterant esse abstractæ, & obscuræ, & ita de facto, ordinariè loquendo, contingebat, aliquando etiam, poterant esse claræ, & evidentes. n. 107. 108. ibid.
- Quod fieri poterat triplici modo. num. 108. 109. 110. ibid.
- Propheta post suas revelationes benè, & optimè, de illis recordabantur. n. 111. pag. 18.
- Propositiones.*
- Universales in scriptura, non accipiendæ sunt, ut omnes nemine excepto includant, sed accipiendæ secundum majorem partem. O. 4. q. 21. n. 169. 170. p. 537
- Proverbia.*
- Liber Proverbiorum est Canonicus, illius argumentum, virtutis instructio. O. 1. R. 3. q. 16. n. 26. p. 50.
- Totus liber est compositus à Salomone. n. 327. ibid.
- Illa addituncula capite 25. est Canonica. n. 328. p. 51
- Ea, quæ opponuntur ex capite 31. quod liber non sit compositus à Salomone, solvuntur. n. 329. ibid.
- Agur, id est congregare est nomen appellativum Salomonis. n. 330. ibid.
- Samuel etiam est nomen appellativum Salomonis, & idem valet, ac cum illo Deus, quod dicitur, de Salomone, utpote Christi figura. n. 331. ibid.
- Psalms.*
- Auctoritas Psalmorum gravissima. O. 1. R. 3. q. 15. n. 311. p. 48
- Prima sententia multos agnoscit Psalmorum auctores. n. 312. ibid.
- Vera sententia solus David auctor Psalmorum. n. 313. ibid.
- Regula assignata à Patribus ac S. Athanasio non est firma. n. 314. & seqq. p. 49
- Nec Moyses, nec Abrahamus, nec Salomon, sunt auctores Psalmorum. n. 317. & seqq. ibid.
- Primum argumentum, pro prima sententia debile, quia non semper auctores librorum nominantur. n. 320. p. 50
- Secundum fundamentum reiicitur quia frequenter ponuntur in titulo cantores Psalmorum. n. 321. 322. ibid.
- Tertium non procedit, quia David spiritu prophetico prævidit quod illi Psalmi erant decantandi à Jeremia, Ezechiele, ac Agæo. n. 324. 325. ibid.
- Providentiâ.*
- Supremâ & altâ Deus custodivit B. Virginem ne læderetur à peccato originali. O. 4. q. 6. n. 34. 35. p. 515
- R**
- Ratio.*
- M**ysterium puræ Conceptionis Viginis etiam rationibus probatur. O. 4. q. 20. n. 163. p. 536.
- Rechabita.*
- Rechabita, sic dicti à Patre suo, & sunt discipuli Elisæi. O. 3. R. 3. q. 3. num. 15. p. 475
- Ponitur textus Jeremiæ circa Rechabitas, & eorum vitam monasticam; quæ à Patribus ponitur in exemplum cunctis Religiosis. n. 16. ibid.
- Probatur ex Concilio Senonensi, de eorum obedientia, cum voto. n. 17. ibid.
- Probatur secundò idem ex obligatione, quam Rechabita, in se agnoscebant. n. 18. ibid.
- Probatur etiam, eorum paupertatis voto. n. 19. p. 476
- Probatur etiam castitatis voto. n. 20. ibid.
- Probantur eorum vota ex Patribus ac auctoribus. n. 21. ibid.
- Isti Rechabita, fuerunt discipuli Eliæ, & Elisæi. n. 22. ibid.
- Redemptio.*
- Fit vel ab actuali peccato, vel præservando ab illo. O. 4. q. 21. n. 171. p. 538
- Religio*

Index Rerum.

Religio.

Extitit in lege antiqua cum votis, de quo vide infra *Votum*.

Ad veritatem Religionis, requiritur acceptato ex parte Dei. O. 3. R. 3. q. 16. n. 137. p. 499

Hæc acceptatio sufficit, quod sit negativa, & dabatur in Religione Prophetica. n. 140. p. 500

Etiã acceptatio positiva dari poterat. n. 142. ibid.

Ad substantiam, Religionis, requiruntur vota. ibid.

Hæc autem vota, non requiritur, quod sint, solemnia, sed sufficiunt simplicia. q. 18. n. 159. p. 503

In Elia, & Elisæo, ac filiis Prophetarum dabatur Religio cum votis, qualia poterant esse, pro illo statu, quod latè ostenditur, ac explicatur. O. 3. R. 3. per totam per quæstionem 19. n. 503. & seq.

Liber Regum.

Quatuor sunt, & Canonici, ut ex Concilio Tridentino, ac aliis. O. 1. R. 3. q. 8. n. 257. p. 40

Primus scriptus est à Samuële usque ad ejus mortem quæ narratur. c. 25. n. 1

Posterior pars ipsius libri cum libro secundo aliqui dicunt, quod scripta fuit à Davide, probabilius videtur scriptam fuisse à Nathan, & Gad Prophetis. n. 259. ibid.

Circa tertium, & quartum magna est dubitatio, à quonam sint scripti, probabilius, partim à Jeremia, partim ab Isaia. ibid. n. 261. 262. 263. ibid.

Revelatio.

Revelatum est permissum esse à Deo, ut aliqui pii viri dubitarent de pura Conceptione Virginis. Revelatio posita in limine operis.

Revelationes S. Brigittæ, sunt probatæ ab Ecclesia, & magnæ auctoritatis. Vide verbum *Brigitta*.

Immunitas immaculatæ conceptionis multis viris sanctissimis revelata est à Deo. O. 4. q. 19. n. 153. & seq. p. 535

Liber Ruth.

Est Canonicus juxta Concilium Tridentinum sectione 4. O. 1. R. 3. q. 7. n. 252. p. 39

Circa scriptorem hujus libri variæ sunt sententiæ. ibid. n. 253. ibid.

Verior affirmat fuisse Samuëlem. num. 254. ibid.

Quo tempore hæc historia accidit & quo tempore scripsit Samuël explicatur. n. 255. 256. ibid.

S

Samuël.

Magna quæstio, an anima Samuëlis apparuerit Saùli, & ponitur Textus. O. 2. R. 43. q. 1. n. 1. & 2. p. 402
Sylveira Opuscula.

Pronitur sententia prima negans, secunda affirmat, tertia utrumque dicit probabile. n. 4. 5. & 6. p. 403

Secunda sententia ut vera defenditur à Patribus. q. 2 à n. 7. usque 16. p. 403. 404

Ponuntur & solvuntur argumenta contrariæ sententiæ. q. 3. à n. 17. usque 29. p. 405. 406

Sapientia Liber.

Liber iste est Canonicus. O. 1. R. 3. q. 19. n. 350. p. 54

Illius Auctor nullus alius nisi Salomon. ibid. à n. 352. usque ad 363. p. 54. & 55

Refelluntur argumenta adversariorum. ibid. à n. 364. usque ad 369. p. 55. & 56

Explicatur libri argumentum. n. 370. p. 56

Sacra Scriptura.

Ponitur definitio illius. O. 1. R. 1. q. 1. n. 1. pag. 1

Dicitur, Biblia, & Scriptura, quia ab ipsa, omnis est scientia; dicitur testamentum, quia significat pactum, seu fœdus, quo antiquitus morte ac sanguine celebrabatur. n. 576. p. 2

Rectè scriptura dicitur testamentum, quia in ea Deus testatur suum amorem, erga nos filios suos. n. 8. p. 3

Explicantur duodecim nomina metaphorica sacre scriptura. n. 10. ibid.

An, ut aliqua scriptura sit, & dicatur divina, sufficiat quod, postquam illa scripta est humano Spiritu, Deus illam approbet. Prima sententia affirmat. O. 1. R. 1. q. 2. n. 8. p. 14

Ponuntur tria fundamenta hujus sententiæ. n. 81. 82. 83. ibid.

Secunda sententia, & vera negat. n. 84. ibid. Sententiæ Sacerdotum olim approbatæ à Deo non sunt scripturæ. n. 85. ibid.

Scriptura, intrinsicè, & essentialiter, cum sit verbum Dei, debet procedere ab ipso ad illumque dicere, relationem originis. n. 86. ibid.

Ex eo, quod Deus approbet scripta Divi Thomæ, non inde sunt scripturæ. n. 87. ibid.

Ex eo, quod censor approbet librum, non inde dicitur illius auctors. n. 88. ibid.

Dicta philosophorum, prout ab ipsis sunt dicta, nullam habent auctoritatem; prout referuntur à scriptore Canonico, multam. n. 89. 90. ibid. & p. 15

Scriptura approbata à Deo, est certissimæ veritatis, tamen Deus, non potest dici illius auctor. p. 91. p. 15

Sacra scriptura valdè difficilis, & clausula corvo comparatur. O. 1. R. 1. q. 9. n. 112. pag. 18

Ob sui obscuritatem, dicitur abyssus mysteriorum Dei. n. 113. 114. ibid.

Ob eandem difficultatem discipuli rogabant Christum, ut eis diceret & explicaret parabolas. in 115. ibid.

Inde pro magno dono post Resurrectionem, discipulis aperuit sensum ut intelligerent scripturas. n. 115. ibid.

Nec obstat quod Patres, scripturas dicant
BBb 2 claras,

Index Rerum.

- claras, quia Deus claris, obscura temperavit in scripturis, & quia Patres ob magnitudinem Spiritus, clara existimabant. à n. 116. usque 119. p. 18. & 19
- Divinus Spiritus sacras tali modo Scripturas disposuit, esse obscuras & profundas, ut darent odorem divinæ incomprehensibilitatis. O. 1. R. 1. q. 10. n. 120. p. 19
- Secundò si intellectus humanus, multa terrena non percipit, quomodo altissimis mysteriis acquiesceret. n. 121. ibid.
- Tertio, ut aliquorum, tum furor, tum audacia evitetur, & bonis moribus præditi ad opem Dei implorandam excitentur. n. 122. p. 20
- Quod arrogantes non capiunt, humiles percipiunt. n. 123. ibid.
- Quintò, tanta difficultas, ut nostrum ingenium studio exerceatur. n. 124. ibid.
- Sextò, ut auctoritas Scripturæ magni æstimeretur. n. 125. ibid.
- Scriptor Canonicus.*
- Quæstio est, an Spiritus sanctus Scriptori Canonico, non solum dictaverit sensum, sed etiam verba, & eorum ordinem. O. 1. R. 1. q. 6. n. 62. p. 11
- Prima sententia negat, secunda & vera affirmat. n. 64. ibid.
- Probatur ex Psalmo 44. *Lingua mea*, & multis aliis locis Scripturæ. n. 55. 66. 67. p. 12
- Primum argumentum, quo Divus Paulus se dicit imperitum, sermone loquitur ut dicebant ejus obrectatores. n. 68. 69. 70. 71. p. 12
- Secundum argumentum, quo Scriptor, postulat veniam, hoc est de stylo non multo composito: nam divinus Spiritus multoties se temperavit ingenio Prophetæ. n. 72. 73. p. 13
- Tertium, Scriptores addunt diligentiam, veluti dispositionem. n. 74. 75. ibid.
- Quartum, quia Evangelistæ & Apostoli, in citandis locis Veteris Testamenti, non observant verba, ut magis veritas pateat. n. 76. 77. ibid.
- Quintum, ex Paulo, dico ego, ut consulens, & non ut Dominus percipiens, explicatur Apostolus. n. 78. 79. ibid.
- Sextum, nihil concludit, quia Dominus præcipiens Procuratori est causa moralis, Deus loquens per Scriptorem sacrum, causa physica & realis. n. 80. ibid.
- Spiritu sancto inspirante locuti sunt sancti Dei homines. O. 1. R. 3. q. 2. n. 214. p. 33
- Sensus.*
- Quid in præsentī nomine sensus intelligatur. O. 1. R. 2. q. 1. n. 126. p. 20
- Quatuplex est sensus Sacræ Scripturæ litteralis, allegoricus, moralis, anagogicus, & omnes sunt intenti à Spiritu sancto, quod multis exemplis fit manifestum. num. 127. 128. p. 21
- Explicantur voces historia, allegoria, moralis, seu tropologia, anagogia. n. 130. ibid.
- Quod multis, & aliis exemplis explicatur, & ostenditur in Sacra Scriptura. n. 131. 132. 133. ibid.
- Ponitur argumentum ex auctoritate Patrum qui pauciores sensus videntur agnoscere n. 134. ibid.
- Solvitur argumentum, quia Patres, tanta distinctione, non utuntur, & sub sensu mystico, omnes alios comprehendunt. n. 135. p. 22
- Explicatur sensus litteralis, ejusque definitio, ac divisio in proprium, & metaphoricum. q. 2. n. 136. 137. ibid.
- Explicatur quid in sensu metaphoricus. n. 137. 138. 139. ibid.
- Aliæ divisiones ad has reducuntur. 140. 141. p. 23
- Sententia negans, quod sub eadem littera multiplex sit sensus. n. 142. ibid.
- Vera sententia affirmat, & multis exemplis ostenditur. à num. 143. usque 150. ibid.
- Respondetur ad argumentum contrarium. n. 152. 153. p. 24
- In eodem textu datur sensus litteralis, cum metaphorico. n. 154. ibid.
- Omnis locus Sacræ Scripturæ habet aliquem sensum litteralem. num. 155. 156. ibid.
- Proponitur opposita sententia cum suis argumentis, ac eorum solutione. n. 157. 158. 159. p. 25
- Multiplex sensus litteralis provenit ex infinita Sapientia Dei, & ex verbis Hebraicis, ac eorum punctis. num. 160. 161. 162. ibid.
- Veritas in textu Hebraico, & Septuaginta, quomodo habenda. num. 162. 163. ibid.
- Quando vero idem locus videtur habere duos sensus contrarios, & incompatibiles quomodo exponendus. Prima regula ex sensu recepto ab Ecclesia. O. 1. R. 2. q. 3. n. 163. p. 26
- Secunda Regula ex cohærentia cum altero loco Scripturæ. n. 164. ibid.
- Tertia, ex mente, & interpretatione Sanctorum Patrum. n. 165. ibid.
- Vel etiam ex interpretatione, quæ cohæret cum alio loco Scripturæ, vel cum doctrina alibi data à Sanctis Patribus. ibid.
- Quarta, si intelligentia, seu expositio, non potest haberi, nec ex alio loco Scripturæ, nec ex Ecclesiæ interpretatione, nec ex Sanctis Patribus illa tenenda, quæ magis fuerit conformis rectæ rationi. n. 166. ibid.
- Sensus mysticus, desumitur ex rebus per voces significatis. O. 1. R. 2. q. 4. n. 167. p. 27
- Sensus spiritualis idem est, ac mysticus, & moralis. n. 168. ibid.
- Ex sensu mystico sumitur efficax argumentum ad probandas res fidei. ibid. n. 169. usque 172. ibid.
- Respondetur ad argumentum adversarium. n. 173. ibid.
- Quilibet locus Scripturæ, præter sensum litteralem non habet illos tres sensus, mysticos, seu allegoricos. num. 174. 175. p. 27. 28
- Sensus litteralis nobilior sensu mystico. n. 176. 177. p. 28
- Ponuntur adversariorum fundamenta, & solvuntur. n. 178. 179. 180. ibid.
- Sensus

Index Rerum.

Sensus accommodatius est admittendus ad virtutem exhortandam, ac laudandam, & ad vitia vituperanda. num. 181. 182. pag. 29
 In hac re tria observanda ut notatur. n. 183. 184. ibid.

Septuaginta duo.

Quomodo hæc historia accidit, & vocati sunt Ptolomæo. O. 1. R. 4. q. 1. n. 425. 426. pag. 65

An fuerint isti viri in cellulis separatim. n. 427. 428. 429. 530 p. 66

Agitur de auctoritate D. Hieronymi & Epiphani. n. 431. 432. 433. 434. ibid.

Quos libros transfulerunt Septuaginta, omnes nempe, qui suo tempore erant in Canone Hebræorum. n. 435. 436. 437. pag. 67

In hac translatione affuit assistentia Spiritus sancti. n. 440. 441. 442. ibid.

In hac translatione Septuaginta aliquid dixerunt addendo, vel diminuendo ex dictamine tamen Spiritus sancti. num. 443. 444. p. 68

Respondetur ad D. Hieronymum. num. 445. ibid.

Tempore antiquo hæc translatio fuit authentica. n. 446. ibid.

De hac lectione Septuaginta, variæ translationes factæ sunt. num. 447. 448. 449. ibid.

Quæ modo extat ex vaticano authentica. n. 450. p. 69

Sepultura.

An, qui inveniuntur mortui in campo extra urbem, & districtis gladiis inventi sunt, sepeliendi sint in loco sacro. O. 2. R. 48. q. 1. n. 1. p. 428

In dubio quilibet præsumitur bonus, nisi probetur malus. n. 2. ibid.

Mortuus non condemnandus, nisi evidenti probatione. n. 3. p. 429

Pœna duelli non confurgit, nisi ex pacto condicto, ac composito. n. 4. ibid.

Isti duo poterant convenire ad illum campum, ubi mutuo inter se convenirent, ac pactum amicitiae inirent. n. 5. ibid.

Isti poterant convenire ad illum locum bona amicitiae, & postea furore iræ accensurixati sunt. n. 6. ibid.

Poterant inter se rixati etiam ad ostendam dexteritatem suam, atque fortitudinem. n. 7. ibid.

Ut mortui in duello priventur sepultura Ecclesiastica, requiritur sententia iudicis. n. 8. ibid.

Ille qui moritur ex vulnere accepto in duello antecedenti die, quod sit privandus sepultura Ecclesiastica tenent graves Auctores. q. 2. n. 10. p. 430

Opposita sententia mihi videtur vera, & certa. n. 11. ibid.

Nec contra hoc faciunt Tridentinum, & Clemens VIII. loquuntur de illo qui moritur in ipso conflictu. n. 12. ibid.

Notorii peccatores privantur sepultura Ecclesiastica. n. 9. p. 429

Sylveira Opuscula.

Adulteri deprehensi in adulterio à marito sepeliendi sunt in loco sacro, sicut qui moritur in cornibus taurorum, & meretrix mortua in lectulo amici sui. n. 13. p. 430

In his melior pars eligenda, & semper præsumitur in extremis, quod homo agit de sua salute æterna, quantum potest. n. 14. ibid.

Idem dicendum, quando clausus in domo, invenitur laqueo suspensus, vel in puteum demersus. n. 15. ibid.

Sepultura absque ulla Simonia datur pretio, eleemosynaque. n. 16. ibid.

Si patronus emit sepulturam, vel Capellam pro se, ac suis hæredibus, non potest alius ibi sepeliri, sine ejus licentia. n. 17. p. 431

Etsi factum fuerit exhumandum cadaver alienum. n. 18. ibid.

Si extinguitur progenies, jus sepulchri transit ad Ecclesiam. n. 19. ibid.

Tamen in tali casu priores Scriptiones, non sunt delendæ. n. 20. ibid.

Hæredes sunt, qui nascuntur ex filiis, & non extranei. n. 21. ibid.

Si fuerit data absolutè possunt alii sepeliri. n. 22. ibid.

Si perpetua considerandæ sunt duæ conditiones. n. 23. ibid.

Sixtus.

Quartus antesignanus in materia Conceptionis, quatuor de hac re edidit. Constitutiones, in quarum prima præcipit celebrari Officium Conceptionis in tota Ecclesia. O. 4. quæst. 13. num. 83. pag. 525.

Sophonias.

Unus ex duodecim Prophetis minoribus, de quo facit mentionem Martyrologium Romanum die tertia Decembris, eodem die habetur in Monologio Græcorum, floruit anno mundi 3. 95. ante Christum natum 659. O. 1. R. 3. q. 23. pag. 63

Suspensione.

Si absolutus, vel dispensatus ab Episcopo, cum crimen esset occultum, & postea factum est publicum, & manifestum, dubitatur, an indigeat absolutione nova, vel suspensione. O. 2. R. 49. q. 2. num. 1. pag. 432

Prima affirmat novam esse necessariam: nam Concilium Tridentinum dat potestatem Episcopo solum in foro interiori. n. 2. 3. ibid.

Dispensatus in foro conscientiae potest accusari, & puniri in foro exteriori: ergo similiter in absolutione. n. 4. ibid.

Dispensatus in articulo mortis, tenetur comparare coram Superiore, & in dubio tutior pars est eligenda. num. 5. 6. ibid.

Contraria sententia, mihi videtur vera, quia facultas absoluta, concessa est pro utraque foro. n. 7. 8. ibid.

Quando facultas distringitur ad interius

Index Rerum.

- ponitur clausula pro foro conscientia. n.9. ibid.
- Facultas dispensandi, secundum jus, late explicanda. n.10. ibid.
- Facultas predicta in Domino meo Episcopo, non est delegata, sed ordinaria, & censura semel ablata non reviviscit. n.11. ibid.
- Absolutus in articulo mortis, tenetur comparare, quia jura ita disponunt, quod mandatur in nostro casu. n.12. ibid.
- Dominus Episcopus, debet dare testimonium absolutionis Sacerdoti. n.13. p.433
- Ad primum argumentum, facultas data in Tridentino, non est restringenda ad forum interius. n.14. ibid.
- Ad secundum ex eo, quod delinquens, potest deduci ad iudicium exterius non sequitur, quod absolutio sit nulla. num.15. ibid.
- Solvuntur alia argumenta. n.16. 17. 18. ibid.
- Dubitatur etiam, an suspensio posita à jure, & publicè facta tum non sit reservata, & tolli possit ab Episcopo. q.2. n.19. ibid.
- Ponitur pars negativa, & ejus fundamentum. n.20. ibid.
- Ponitur sententia Henriquez. n.21. ibid.
- Ponitur, vera sententia affirmativa, & probatur. n.22. 23. ibid.
- Ex Tridentino datur potestas Episcopo ad tollendam suspensionem, ex mala susceptione Ordinum. n.24. p.434
- Parochus solum habet jurisdictionem in foro interiori. p.25. ibid.
- An suspensus ab ordine inferiori censeatur, & habeatur, suspensus ab ordine superiori, ut illum exercens incurrat irregularitatem, & etiam mortaliter peccet, est dubitatio. q.3. n.26. p.434
- Suspensus à majori non est suspensus à minori. n.27. ibid.
- Prima sententia negat. n.28. ibid.
- Tamen eorum fundamentum non convincit. n.26. ibid.
- Aliqui concedunt, nullum ordinem posse exerceri sine alio. n.30. ibid.
- Opposita sententia, & vera, quod non incurrat irregularitatem, licet, mortaliter peccet. n.31. ibid.
- Optimè eam probat noster insignis Magister Petrus Cornejo. n.32. p.435
- Sophronius.*
- In quadam Epistola testatur de B. Virgine, quod munda, & incontaminata ministravit Incarnationi Divini Verbi. O.4. q.15. n.107. p.529

T

S. Tesiphon.

Discipulus Jacobi Apostoli, ex decreto Apostolorum illustre dat testimonium de immaculata Conceptione. O.4. q.10. n.61. p.522

Testis.

An in iudicio Regularium, sint nomina

testium manifestanda, quaestio maximè quotidie agitata. O.2. R.50. q.1. num.1. p.435

In levibus causis, & ubi nullum Reo est periculum, non sunt publicanda nomina. n.2. ibid.

Si Religiosus, accusatur, à saecularibus nomina publicanda. n.3. ibid.

Si per statutum Religionis est prohibitum, ut testium nomina, non publicentur, non sunt danda. n.4. ibid.

Multi auctores, tenent, quod etiam in causis gravissimis Religiosorum, non sunt testium nomina publicanda. n.5. ibid.

Probat, tum ex statuto Toletano, tum ex jure. n.68. p.436

Alii auctores tenent, quod in causa gravissima sunt danda, quod probatur ex capite finali de haereticis. n.8. ibid.

Iudex multa prudentia, ac Dei timore in hoc negotio procedat. n.9. ibid.

Religiosus non potest jurare in iudicio saecularium, sine licentia sui praelati, si tamen juret tenet juramentum. O.2. R.50. q.1. n.10. p.436

Et hanc licentiam possunt dare Praelati Conventuales. n.11. ibid.

Iudices, & principes, non possunt, cogere Regulares ad jurandum. n.12. ibid.

Religiosi in Aduanis ut sua, verbi gratia, triticum laxentur à gabellis tenentur jurare verum, ad mentem propositorum. n.13. ibid.

Si Religiosi coacti jurant, in causa sanguinis non contrahunt irregularitatem. n.14. p.437

An in causa civili ad jurandum, non possint cogi à suis praelatis. Quidam negant, alii probabilius affirmant. num. 15. 16. ibid.

Ad quid teneatur testis falsus, ex cujus testimonio, multa damna sunt illata reo, casus maximè deplorandus, & saepe contingens. O.2. R.50. q.3. n.17. ibid.

Si reus, jam erat convictus; non datur obligatio restituendi. n.18. ibid.

Qui deposuit falsum, non scienter, nec est lata culpa, non tenetur ad restitutionem. n.19. ibid.

Testis falsus, cum magno periculo suo tenetur, retractare suum dictum si intelligit profuturum. n.21. ibid.

Maximè timenda opinio, cujusdam auctoris, satis rigida. n.22. p.438

Si revocatio non est profutura moraliter, non tenentur. n.23. ibid.

At, si Reus, dicat se parcere, & dimittere injuriam, tum res consideranda. num.23. ibid.

Tertiarii.

De quibus, multi, & graves auctores tractant, & proponitur casus hujus quaestiones. O.2. R.38. q.1. n.1. p.361

Dicuntur tertiarii juxta Glossam, quia primi sunt fratres, secundi moniales, hi qui in domo habitant tertiarii. n.2. ibid.

Hoc explicatur aliter, juxta communem dicendi modum. n.3. ibid.

Dicitur ordo de poenitentia, quia est communis

Index Rerum.

- munis omnibus via in omni statu ad cœ-
lum.
- Vel quia est valdè mirabile , quod inter
mundanas divitias , inveniatur in sæcu-
laribus austeritas pœnitentiæ. *ibid.*
- Primi tertiarij , qui sub regula approbata
à Sede Apostolica emittunt tria vota, sunt
verè Religiosi. *q.2.n.4. ibid.*
- Alij sunt tertiarij , in secundo genere qui
emittunt tria vota , sub aliqua regula
approbata à Sede Apostolica , & non
sunt verè Religiosi. *ibid.*
- Alij sunt , tertiarij de quibus hîc agimus,
qui, nec tria essentialia emittunt , nec in
communitate seu collegio habitant , sed
in propriis domibus , & isti non sunt,
verè Religiosi. *n.6. ibid.*
- Tamen optimè posset de eis dici , quod
sint ordo, vel Religio analogicè & ita
de eis loquuntur Summi Pontifices. *n.7.*
ibid.
- Mulcum distant à confraternitatibus. *n.8.*
ibid.
- Cum hoc tamen stat , quod simpliciter , &
absolutè sunt personæ sæculares. *num.9.*
p.363.
- Possunt tamen dici aliquo modo personæ
Ecclesiasticæ. *n.10. ibid.*
- Quæ verò Religiones , habeant tertiarios,
q.3. ibid.
- Sanctus Franciscus primò instituit tertia-
rios. *n.11. ibid.*
- Patres Dominicani habent tertiarios (in-
stituente sancto Dominico.) *n.12. ibid.*
- Patres Augustiniani habent tertiarios, utri-
usque sexus. *n.13. ibid.*
- Patres Carmelitæ habent tertiarios , utrius-
que sexus, de quo multa latius statim.
n.14. p.364
- Servitæ Beatæ Virginis Mariæ habent tertia-
rios. *n.19. ibid.*
- Religiosi minimi sancti Francisci de Paula
habent tertiarios. *n.16. ibid.*
- Religiosi Tertiarij sancti Francisci , habent
etiam tertiarios. Sæculares, utriusque se-
xus. *n.17. ibid.*
- Patres Carmelitæ habent plenariam facul-
tatem Apostolicam , instituendi, ac reci-
piendi , professandique, tertiarios, utrius-
que sexus. *q.4.n.18. p.364*
- Proponitur amplum indultum Apostoli-
cum Sixti Quarti de hac re. *n.19. ibid.*
- Notandum, quod quatuor dicuntur perso-
næ utriusque sexus. *n.20. p.365*
- Privilegium ad instar. Secundum jus est
optima forma privilegij. *n.21. ibid.*
- Probatur secundo ex indulto Leonis X.
n.24. ibid.
- Probatur ex gravissimis doctoribus. *n.25.*
ibid.
- Ponitur sententia Apostolica pro Carmeli-
tanis. *n.26.27. p.366.*
- Proposita appellatio contrariorum, quæ
fuit deserta, inutilis , & in suo robore,
manet dicta sententia. *n.28. ibid.*
- De gratiis , indulgentiis , privilegiis , qui-
bus gaudent Tertiarij , concessione facta
à Sixto quarto. *q.5.n.29. p.367*
- Ponuntur aliquæ conditiones ad talia privi-
legia obtinenda , & quid de Beatis di-
cendum. *n.29. ibid.*
- Magno gratiarum thesauro fruuntur Tertia-
rij. *n.30. ibid.*
- Valent recitare officia de sanctis ordinis,
ut sunt in nostro breviario Carmelita-
no. *n.31. ibid.*
- Tempore interdicti , admittuntur ad divi-
na , & sepulturam Ecclesiasticam. *n.32.*
ibid.
- Prædicti Tertiarij habitantes in suis pro-
priis domibus subiiciuntur ordinario. *n.*
34. ibid.
- Tertiarij, si exterius portant habitum Re-
ligionis, voventes castitatem , & grega-
tim viventes, gaudent privilegio Cano-
nis. *n.34. ibid.*
- Tertiarij habitantes in suis propriis domi-
bus non gaudent privilegio Canonis. *n.*
35. p.368
- Hos tertiarios , ad habitum valent recipere
priors locales. *q.6.n.39. p.369*
- De commissario, seu admonitore Tertiario-
rum juxta Pontificum decreta agitur. *n.7.*
ibid.
- De Regula Tertiariorum. *ibid.*
- Tertiarij habent habitum proportionatum
Religioni cujus sunt Tertiarij. *n.38. ibid.*
- Post lapsum annum faciunt professionem.
n.39. ibid.
- Aliqui Tertiarij promittunt servare man-
data Dei , & cum tale votum nullam
inducat obligationem, ut ipsi dicunt, non
est verè votum. *n.40. ibid.*
- Alij Tertiarij, (ut Carmelitam) promittunt
obedientiam , & castitatem , secundum
suum statum, quod votum obligat, tan-
tum venialiter. *n.41. ibid.*
- Prælatus etiam in materia gravi potest obli-
gare venialiter. *ibid.*
- Tertiarij , de quibus agitur , si relinquunt
suum statum , non sunt apostatæ. *n.42.*
p.369.

Theologi.

In magno numero plus sex millium in suis
litteris testificantur, & approbant puram,
& immaculatam virginis conceptionem.
O.4.q.18.n.140. p.533.

S. Thomas.

Apostolus maximè celebrat Deiparam quòd
non fuit cum aliis in peccato Adami
damnata sed sic electa, ut ne in minimo
instanti Dei inimica existeret. *O.4.q.10.*
n.62. p.522

D. Thomas.

Doctor Angelicus docuit immaculatam Con-
ceptionem Deiparæ. *O.4.q.17. num.126.*
p.531.

Semper firmus in hac stetit sententia, ex-
plicatur aliqua ejus loca, in quibus vi-
detur contrarium docere. *n.130. & seqq.*
ibid.

S. Thomas post mortem apparet , & expli-
cat suam mentem ; scilicet tantum fuisse lo-
cutum de debito peccati originalis *n.136.*
p.532.

Index Rerum!

Et multis rationibus confirmatur mens D. Thomæ pro nostra sententia, num. 136. & seqq.

Threni Ieremiæ.

Sunt Canonici. O. 1. R. 1. quæst. 21. num. 380. p. 58
An Præfatiuncula, quæ ponitur in principio sit Canonica, affirmat prima sententia, cum suis fundamentis. n. 481. 482. ibid.
Secunda, & vera negat. num. 383. 384. 385. ibid.
Respondetur ad primum, secundum, ac tertium argumentum. num. 386. 387. 388. ibid.
Miro artificio per litteras Alphabeticas, disposuit Propheta hos threnos. n. 389. p. 59
Cur cum quadruplici Alphabeto, per quatuor capita, disponuntur threni. n. 390. ibid.
Una sententia affirmat, quod Ieremias composuit Commentationes tempore Regis Joachim. n. 391. ibid.
Vera sententia in morte Regis Ozia. n. 392. ibid.
Deplorat mortem Regis Osia, excidium Jerusalem, sublimius, & altius Christi Domini mortem. n. 393. ibid.

Tobias.

Aliqui Patres videntur dicere non fuisse Canonicum, sed alienum est ab eorum mente, & non esse pugnant hæretici. O. 1. R. 3. quæst. 11. numero 275. 276. p. 43
De fide certum esse Canonicum. num. 277. ibid.
Vterque Tobias Auctor hujus libri, & probatur hæc sententia. numero 278 279 ibid.
Componuntur variæ versiones circa rem. n. 280. 281. ibid.
Apertè constat scriptum fuisse Chaldaicè. n. 282. ibid.
Solvitur objectio contrariorum, num. 283. ibid.
Computantur anni ætatis utriusque Tobia. n. 284. p. 44.

Traditio.

Magnam habet auctoritatem, itaut juxta Chrysostomum ipsa sufficiat. O. 3. R. 2. q. 1. n. 8. p. 508
Traditio Carmelita valde firma & constans. n. 8. 9. ibid. & quæst. 3. per totam. p. 509
A tempore Apostolorum usque nunc constat ex perpetua traditione, quod Deipara fuisset concepta absque ullo peccato originali. O. 4. quæst. 10. per totam. p. 522

Translationes Biblia.

Septuaginta, vide suo verbo.

Translationes etiam extant, quas reddiderunt e. Hebræo.

Aquila.
Symmachus.
Theodotion.
Hiericuntina.
Nicopolitana.
Origeniana.
Lucinia.
Hesichina.

De quibus agitur. O. 2. R. 4. quæst. 3. & 4. p. 71. 73.

Samaritana translatio. ibid. q. 5. p. 73.
Chaldaïca. q. 6. p. 74.
Syriaca, & Arabica. q. 7. p. 75.
Persica, & Æthiopica. q. 8. p. 76.
Aliæ translationes modernæ ex Hebræo, & Græco.

Pagninus. n. 510. p. 76
Brixianus, seu Isidorus Clarus. num. 511.

p. 77
Vatablus, cujus versio dicitur Tygurina, & de ejus Scholiis. n. 512. 513. 514. ibid.

Biblia Complutensis. n. 515. ibid.
Magnifica Biblia Regia. n. 516. ibid.
Illustris Biblia Parisiensis. n. 517. ibid.
Biblia Fortunati. n. 518. ibid.
Biblia Commelitana. ibid.

De quibus omnibus. q. 9. n. 519. p. 78
Illustrissima Translatio Latina D. Hieron. q. 9. p. 76

Jam supra notavi quod ex mandato Sancti Domini Papæ Lusitani, Divus Hieronymus vertit in Latinum. O. 1. R. 4. q. 20. n. 520. 521. p. 78.

Hæc translatio, primo displicuit postea paulatim habuit magnam auctoritatem. numero 522. 523. ibid.

Omnes ferè libri Scripturæ sunt translata à Divo Hieronymo. n. 524. p. 79

Aliquos non transtulit, nec omnes ex Hebræo. n. 525. 526. ibid.

Ecclesia in omnibus præter Psalterium, utitur translatione Divi Hieronymi. n. 529. ibid.

Cur Ecclesia non utitur Psalterio D. Hieronymi. n. 536. ibid.

An Divus Hieronymus in translatione Scripturæ habuisset assistentiam Spiritus Sancti? una sententia negat, altera affirmat. n. 531. 532. p. 80

Habuit assistentiam in majoribus, rebusque majoris considerationis. ibid.

Quanta sit auctoritas nostræ vulgatæ Bibliæ post Concilium Tridentinum, ac decreta Summorum Pontificum: & tanquam totius rei fundamentum Concilij Tridentini decretum ponitur. O. 1. R. 4. q. 11. n. 536. 537. ibid.

Quid per authenticam intelligat Concilium. n. 538. p. 81

Pro emendatione, ac correctione Bibliæ, multi Summi Pontifices zelo magno curarunt, perfecit Clemens VIII. n. 539. ibid.

Inde est difficultas quæstionis, una sententia affirmat, altera & secunda negat. n. 540. 541. 542. ibid.

Tertia, & vera sententia explicat mentem Concilij,

Index Rerum.

Concilij, quod nullus propria auctoritate audeat aliquid immutare. num. 544. ibid.
Cautela Magistri Beñez in hac re. n. 545. p.82.
An expediat translatio Bibliæ in unaquaque lingua vulgari, affirmant perperam hæretici. O.1. R.4. quæst.12. num. 546. p.82
Catholica veraque sententia, tres habet partes. n. 547. ibid.
Prima pars, non est intrinsecè mala in lingua vulgari. n. 549. ibid.
Nullo modo convenit, ut Biblia sit in lingua vulgari. n. 550. ibid.
Meritò Ecclesia sancta prohibet talem Bibliam in lingua vulgari. numero 551. ibid.
Probatur etiam hæc pars ex multis inconvenientibus. n. 552. 553 p.83.
Altera suprema ratione, talis Bibliæ translatio in lingua vulgari est prohibita. n. 554. ibid.
Missa non potest dici in lingua vulgari. n. 555. ibid.
Ponuntur, & solvuntur validè fundamenta hæreticorum. à num. 556. usque ad 566. pag. 83. & 48

Trinitas.

Sanctissima Deipara à tota Trinitate fuit custodita ab omni macula originali. O.4. q.6. n. 31. p. 513
Deipara fuit munita sigillo sanctissimæ Trinitatis.

V

Veritas.

Contradictiones, ac oppositiones sæpè sunt in auxilium, ac subsidium veritatis, ut ipsa magis luceat. O.4. q.20. num. 165. 166. pag. 537

Vita.

Vita, etsi multum æstimabilis, & pro ejus conservatione, sit laborandum tamen multa incommoda faciunt ejus finem, & mortem exoptare, vita unde dicta & miseriarum plena. O.2. R.45. q.1. n.1. p.413
In pœnitentia agenda, non sunt multi scrupulosi viri justi. n.2. p.414.
Ad vitam conservandam solum tenentur mediis ordinariis. n.3. ibid.
An aliquando laudabile sit, saltem licitum, propria manu vitam perdere, & mortem comparare: proponuntur ea, quæ pro parte affirmativa faciunt, cum multis exemplis. O.2. R.44. q.1. à n.2. usque 9. p.408
Veritas Catholica statuitur, magno pondere doctorum, ac utriusque juris locis. q.2. à n.10. usque 12. p.409.
Probatur eadem veritas rationibus D. Thomæ, & primo ex naturali inclinatione,

qua res appetit sui conservationem. O.1. R.44. q.3. n.13. p.410.
Ex charitate qua unusquisque tenetur seipsum diligere, & ex lege absolute prolata non occides. n.14.15. ibid.
Probatur secundo ex gravi damno, & injuria quæ fit Reipublicæ. numero 18. ibid
Respublica non potest dare licentiam, ut quilibet se occidat. n.19.20. ibid.
Probatur tertio, quia solus Deus est Dominus vitæ. n.21. ibid.
Confirmatur, quia ille qui occidit servum alienum injuriam intulit domino. n.22. p.411.
Et si homo, acceperit dominium omnium rerum non tamen de se ipso. n.23. ibid.
Qui se alteri vendit non dat illi dominium, in vita, & corpore, sed tantum in actionibus. n.24.25. ibid.
Viri, & fœminæ in scriptura seipfos occidentes, ut Samson, Baccharius, Diva Apollonia, hoc fecerunt ex impulsu Spiritus sancti. O.2. R.44. q.4. à n.26. usque 28. p.411.
Gentiles se occidentes hoc fecerunt ex arrogancia. n.29. ibid.
Explicatur Sanctus Hieronymus, num. 31. pag.412.
Lucretia, & alij fecerunt ex imbecillitate animi. n.33. ibid.
Ponuntur, & solvuntur objectiones contrariæ, quæstione 5. à num. 33. usque 45. pag.412. & 413.

Virtus.

Deipara hortus fœcundissimus omnium virtutum. O.4. quæstione 19. num. 152. pag.534.

Universalis.

Propositiones universales intelliguntur secundum majorem partem. O.4. quæst.21. n.569. p.537.

Universitates.

Studiorum triginta principales totius orbis jurant defendere, ac tæri puram, & immaculatam Conceptionem Virginis Mariæ. O.4. q.18. n.143. p.533.

Votum.

Ad substantiam Religionis, requiruntur tria vota substantialia. O.3. R.3. q.16. n.136.137.138. p.499.
In lege veteri valdè solemniter fuit consuetudo faciendi vota non solum in magnatibus, sed etiam in hominibus communibus populi. O.3. R.3. quæst.1. num.1.2. p.472
Supposita fide, de jure naturali est, Deum honorari per vota maximè. n.4. ibid.
In lege veteri in aliquibus dabatur votum castitatis. q.2. n.5. p.473.
Quod probatur ex Isaia, & aliis locis. ibid. n.7.8.9. ibid.
Etiam ex sanctis Patribus, qui castitatis votum appellant ingens. ibid.
In

Index Rerum.

In Rechabitis dabatur votum obedientiæ, castitatis, ac paupertatis. quæst. 3. n. 15. usque 22. p. 475.
In Essenisetiam dabantur hujusmodi vota. q. 4. per totam. p. 476.
In Elia, Elisæo, ac Filiis Prophetarum, dabantur, hujusmodi vota q. 5. usque ad q. 10. p. 478. & seqq.
Solvuntur argumenta, quæ faciunt contra hujusmodi resolutionem. à q. 11. usque ad q. 17. p. 490. & seqq.
Explicatur differentia interveniens inter monachatum, legis antiquæ ac gratiæ, & differentia inter utriusque vota. Q. 3. R. 3. q. 18. à n. 153. usque 159. p. 502

Circa vota, & monachorum Eliæ duplex decretum sacre inquisitionis. Q. 3. R. 3. q. 10. ad finem n. 89. p. 488.

Z

Zacharias.

Zacharias, unus ex duodecim Prophetis minoribus, qui juxta D. Hieronymum Epiphanium rectè dicitur memoria Domini, de eo facit mentionem Martyrologium Romanum die 6. Septembris, floruit anno mundi 3431. ante Christum 519. O. 1. q. 23. n. 413. p. 63

F I N I S.

[Faint, mostly illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page. Some words like 'Lectura', 'Propositiones', 'Seditionem', 'Abbatiam', 'Sponsus', 'In hoc', 'In hoc', 'In hoc' are partially visible.]

[Faint, mostly illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page. Some words like 'Propositiones', 'Seditionem', 'Abbatiam', 'Sponsus', 'In hoc', 'In hoc', 'In hoc' are partially visible.]

MARQUES DE SAN JUAN DE PIEDRAS ALBAS

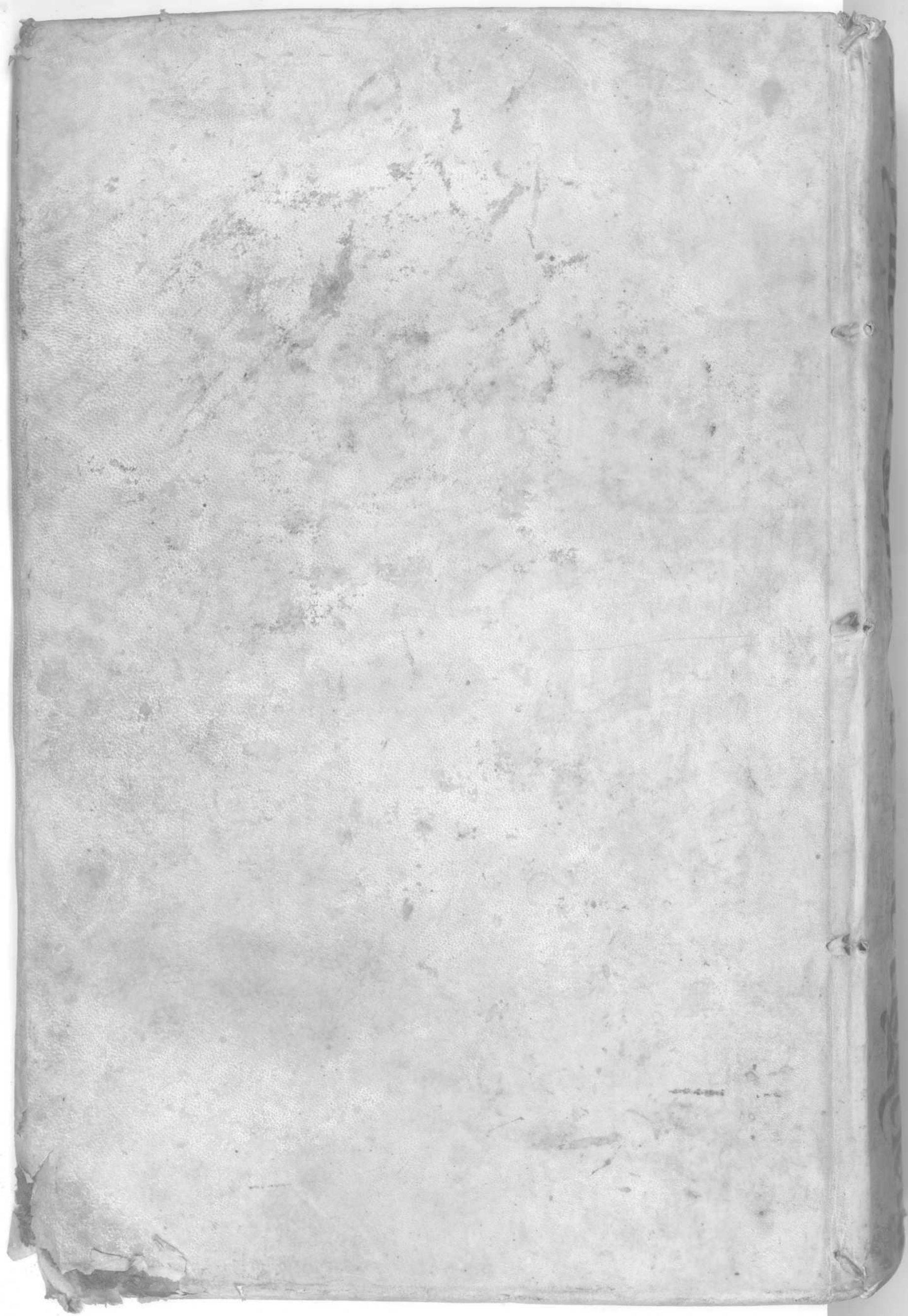
BIBLIOGRAFIA TERESIANA

SECCIÓN XXIV

Libros de Carmelitas y sobre Carmelitas Mitigados.

Número.....	Precio de la obra....	Ptas.
Estante.....	Precio de adquisición. >
Tabla.....	Valoración actual.... >

1469
11
1

1469

Georgii
Mucron
et
penn
Cant
Johann
Cant